

Fundamente Cursus

Evangelische Baptisten Gemeente Leek
<http://www.ebgleek.nl>

Aangepaste (her)uitgave met toestemming van De broederraad van de
Vrije baptistengemeente 'de Rank' Hoogezand –Sappemeer.

INLEIDING

In deze fundamentencursus worden onderwerpen aan de orde gesteld die van belang zijn voor de geloofsopbouw van jonge christenen, maar ook voor mensen die al langere tijd christen zijn en **nog weinig aan Bijbelstudie gedaan hebben**. De bedoeling van deze cursus is om een fundament te leggen waarop het onderwijs in de gemeente later kan voortbouwen.

Verder is het belang van deze fundamentencursus dat iedere trouwe bezoeker van de gemeente weet wat de basis is waar de gemeente op staat en waar de gemeente vanuit leeft.

Wij hopen en bidden dan ook dat het bezig zijn met deze cursus mag meewerken tot een verdieping van uw geloofsleven. Dat is waartoe we geroepen zijn: Christus kennen en dienen.

HOOFDSTUK 1.- JEZUS DE ZOON VAN GOD

1.1. Wat is het belangrijkste?

Toen Jezus aan Zijn discipelen vroeg wie de mensen zeiden dat Hij was, stelde Hij hen ook een vraag: “*Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?*” (Matth. 16:15).

En ook voor ons is deze vraag van het allergrootste belang, omdat ons geloof staat of valt met wie Hij is (zie 1 Kor. 15:12-20).

Petrus beleed Jezus – ook namens de andere discipelen – als de Christus, de Zoon van de levende God. Dat was het antwoord waar de Heere Jezus op wachtte; pas toen de discipelen dat inzagen kon Hij hun gaan uitleggen waarom Hij in de wereld gekomen was (Matth. 16:21ev.)

1.2. Wat zegt de Bijbel over de Godheid van Jezus?

1.2.1. Het Oude Testament getuigt van de Godheid van Jezus:

- Jes. 9:5 : “... sterke God...”
- Micha 5:1 : “En gij, Bethlehem Efratha... wiens oorsprong is van ouds, van de dagen der eeuwigheid.”
- Ps. 45:7 : “Uw troon, o God, staat voor altoos en eeuwig.”
- Jes. 40:3 : “Een stem des roependen in de woestijn: Bereidt de weg des HEEREN, maakt recht in de wildernis een baan voor onze God” (Statenvert.).

1.2.2. Het Nieuwe Testament getuigt van de Godheid van Jezus:

- Joh. 1:1 : “Het Woord was God.”
- Rom. 9:5 : “Christus is... God, te prijzen tot in eeuwigheid.”
- Tit. 2:13 : “Onze grote God en Heiland, Christus Jezus.”
- 1 Joh. 5:20 : “Jezus Christus is de waarachtige God.”

1.2.3. Wat zegt Jezus Zelf over Zijn Godheid?

- Joh. 8:58 : “Eer Abraham was, ben Ik.”
- Joh. 14:6-11 : “Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het Leven.”

- **Mark. 14:61-64** : “Jezus werd niet gedood omdat Hij een misdadiger was die de wet had overtreden, maar omdat Hij Zichzelf de Zoon van God noemde. Voor de Joodse Raad was dit een ontoelaatbare Godlastering (zie ook **Joh. 5:18 en Joh. 10:33**).
- **Matth. 28:18-20** : “*Mij is gegeven alle macht in de hemel en op [de] aarde.*”

1.2.4. Wat zeiden anderen over Zijn Godheid?

Bijna iedereen in onze tijd kan zijn persoonlijke mening over de Heer Jezus geven. Meestal geven mensen op de vraag “Wie is Jezus?” als antwoord: “Hij was een zeer goed mens.” Maar de meeste mensen geloven niet dat Hij God onze Verlosser is.

In Jezus’ eigen tijd, dat wil zeggen toen Hij zelf op aarde was, zagen sommige mensen die Hem meemaakten meer in Hem een gewoon goed mens:

- Thomas : “*Mijn Heer en mijn God*” (**Joh. 20:28**).
- Johannes de Doper : “*...Hij was eer dan ik*” (**Joh. 1:15**)
- Martha : “*Ja, Heere, ik heb geloofd, dat Gij zijt de Christus, de Zoon van God, Die in de wereld komen zou*” (**Joh. 11:27**).
- Petrus : “*Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God*” (**Matth. 16:16**).

1.2.5. Indirecte aanwijzingen, dat Jezus God is:

1) Hij ontvangt eer en aanbidding, die alleen God toekomt.

- Joh. 5:23** : “*... opdat allen de Zoon eren, gelijk zij de Vader eren.*”
- Fil. 2:10** : “*Opdat in de Naam van Jezus zich alle knie zou buigen... en alle tong zou belijden: Jezus Christus is Heere, tot eer van God, de Vader!*”
- Hebr. 13:21** : “*... Jezus Christus. Hem zij de heerlijkheid in alle eeuwigheid. Amen.*”
- Openb. 5:12-14** : “*Het Lam, dat geslacht is, is waardig te ontvangen de macht... en de oudsten wierpen zich neder en aanbaden.*”

2) Hij vergaf zonden.

- Mark. 2:7, 10** : “*Wie kan zonden vergeven dan God alleen?*”
- Luk. 7:48, 49** : “*En Hij zeide tot haar: uw zonden zijn u vergeven.*”

3) Hij was almachtig.

- Luk 8:24, 25** : “En Hij... bestrafte de wind en de wilde wateren... Wie is toch Deze, dat Hij ook aan de winden en het water bevelen geeft en zij Hem gehoorzamen?”
- Joh. 6:16** : “... zagen zij Jezus over de zee gaan.”
- Luk. 9:16, 17** : “de wonderbare spijziging.”
- Joh. 2:9** : “De bruiloft te Kana: het water, dat wijn geworden was.”

4) Hij was alwetend.

- Joh. 2:24, 25** : “... omdat Hij hen allen kende... Hij wist Zelf wat in de mens was.”
- Matth. 9:4** : “En daar Jezus hun overleggingen kende.”
- Joh. 16:30** : “Nu weten wij, dat Gij alles weet... hierom geloven wij, dat Gij van God zijt uitgegaan.”
- Joh. 11:11, 14** : “... Lazarus is gestorven.”

5) Hij was de Heilige.

- Luk. 1:35** : “Het heilige, dat verwekt wordt, zal Gods Zoon genoemd worden.”
- Joh. 6:69** : “... Gij zijt de Heilige Gods.”
- Hebr. 7:26** : “... een hogepriester... heilig...”

1.3. Was de Heere Jezus ook volkomen mens?

Ja. In de eerste plaats weten we van Zijn menselijke afkomst (**Matth. 1:1** geslachtregister); daarom had Hij ook een menselijk lichaam (**Luk. 2:40,52**).

1.3.1. Jezus als mens.

- 1) Jezus had een menselijke moeder (**Gal. 4:4**). Hij wordt ook het zaad van David genoemd (**Hand. 13:23**). En Hij heeft een geslachtsregister (**Matth. 1:1-16**).
- 2) Jezus was onderworpen aan wetten van menselijke groei en ontwikkeling (zie bijv. **Luk 2:40; Hebr. 5:8**)
- 3) Hij werd verzocht (**Matth. 4:1-11**).

1.3.2. Wat zegt de Bijbel over het mens-zijn van Jezus?

- **Joh 8:40** : “Gij tracht Mij te doden, een mens, die u de waarheid gezegd heeft.”
- **Rom. 5:5** : “... de genade van de ene mens, Jezus Christus.”
- **1 Kor. 15:21** : “... zo is ook de opstanding der doden door een mens.”
- **1 Tim. 2:5** : “... één Middelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus.”

1.3.3. De Heere Jezus kende de menselijke beperktheden.

- **Matth. 4:2** : honger
- **Joh. 19:28** : dorst
- **Joh. 4:6** : vermoeidheid
- **Matth. 8:24** : slaap
- **Luk. 22:44** : angst
- **Joh. 11:35** : verdriet
- **Matth. 16:21** : lijden
- **Hebr. 4:15** : verzoeking

1.3.4. De Heere Jezus was bekend met menselijke gevoelens en emoties.

- **Mark. 10:21** : liefde
- **Matth. 9:36** : met ontferming bewogen
- **Mark. 3:5** : droefheid en toorn (zie ook **Joh. 12:27**; **Hebr. 5:7**)
- **Matth. 14:23** : Hij bad

1.4. De vleeswording van God.

De apostel Johannes schrijft, dat het Woord, dat bij God was en dat God was van alle eeuwigheid, vlees geworden is en onder ons gewoond heeft (**Joh. 1:14**).

De apostel Paulus schrijft, dat Christus Jezus, in de gestalte Gods zijnde, *“Zichzelf ontledigd heeft en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen en de mensen gelijk geworden is”* (**Filip. 2:7, 8a**).

Zo leert de Bijbel niet alleen dat Christus waarachtig God is, maar ook dat Hij waarachtig Mens geworden is.

Wij mogen door Christus' waarachtig mens-zijn niet tekort doen aan Zijn Godheid, maar wij mogen ook nooit uit het oog verliezen dat Christus volkomen mens was.

1.4.1. Het doel van de vleeswording was:

1) Om God te openbaren als een God die liefde is.

- **Joh. 14:9** : *“Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien”*
- **Rom. 5:8** : *“God bewijst Zijn liefde jegens ons, doordat Christus, toen wij nog zondaren waren, voor ons gestorven is.”*

2) Om het verzoeningswerk te volbrengen.

- **1 Petr. 2:24** : “... die Zelf onze zonden in Zijn lichaam gedragen heeft op het hout.” (Statenvert.)
- **Mark. 10:45** : “... de Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn leven te geven als losprijs voor velen.” (zie ook bijv. **1 Tim. 1:15** en **2:6**).

3) Om de werken van de duivel te verbreken.

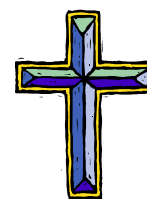
- **Joh. 3:8** : “Hiertoe is de Zoon van God geopenbaard, opdat Hij de werken des duivels verbreken zou.”
- **Hebr. 2:14** : “... heeft Hij op gelijke wijze daaraan deel gekregen, opdat Hij door Zijn dood Hem, die de macht over de dood had, zou onttronen...”
- **Kol 2:14b, 15** : “En dat heeft Hij weggedaan door het aan het kruis te nagelen: Hij heeft de overheden en machten ontwapend en openlijk tentoongesteld en zo over hen gezegevierd.”

4) Om een Hogepriester te kunnen zijn voor de Zijnen.

- **Hebr. 2:17** : “Daarom moest Hij in alle opzichten aan Zijn broeders gelijk worden, opdat Hij een barmhartig en getrouw hogepriester zou worden bij God.”
- **Hebr. 4:15** : “... een hogepriester... die in alle dingen op gelijke wijze (als wij) is verzocht geweest, doch zonder te zondigen.”
- **Hebr. 5:1** : “Want elke hogepriester, die uit de mensen genomen wordt, treedt voor de mensen op bij God.”

5) Om het verbond van God met David te vervullen.

- **2 Sam. 7:16** : “Uw huis en Uw Koningschap zullen voor immer bestendig zijn voor Uw aangezicht, Uw troon zal vast staan voor altijd.”
- **Luk. 1:32** : “... de Heere God zal Hem de troon van Zijn vader David geven.”
- **Joh. 1:50** : “Gij zijt de Zoon van God, Gij zijt de Koning van Israël.”
- **Openb. 19:6** : “De Heere, onze God, de Almachtige, heeft het koningschap aanvaard.””
- **Openb.19:16** : “Koning der koningen en Heere der heren.”

1.5. Waarom is Jezus voor ons gestorven?

De zonde van de mens betekent een inbreuk op het wezen van de Heilige God. Zijn rechtvaardigheid eist dat de mens voor de zonde gestraft wordt. Maar in Zijn liefde gaf God een mogelijkheid tot redding en eeuwig leven (zie **Rom. 3:23-26**).

De vraag “Waarom stierf de Here Jezus?” willen we zowel negatief als positief beantwoorden.

Negatief:

1) Niet als gevolg van ziekte, ouderdom enz.

Joh. 10:18 : “*Ik leg het (leven) uit mijzelf af.*”

2) Niet als een politieke hetze of vrijheidsstrijder.

Luk. 24:21 : “*Wij echter leefden in de hoop, dat Hij het was, die Israël verlossen zou.*”

3) Niet omdat Hij een misdadiger was.

* **Luk. 23:4** : “*Niets strafbaars in deze mens.....*”

* **Luk. 23:15** : “*... niets door Hem bedreven dat de dood verdient.*”

* **Luk. 23:22** : “*... niets in Hem gevonden waarop de doodstraf staat.*”

Positief:

In verband met Christus’ sterven leert de Bijbel ons de volgende waarheden:

1) Hij kwam in de wereld om te sterven.

De Here Jezus wist, dat Hij gekomen was om te sterven.

Matth. 20:28 : “*De Zoon des Mensen is gekomen... om te dienen en zijn leven te geven als een losprijs voor velen.*”

Matth. 16:21 : “*... dat Hij naar Jeruzalem moest gaan en veel lijden... en gedood worden...*”

Joh. 10:1 : “*De goede herder zet zijn leven in voor de schapen.*”

2) Jezus stierf vrijwillig.

Jezus hoefde niet te sterven, want Hij was zonder zonde.

Hij legde Zijn leven dus vrijwillig af.

Joh. 10:18 : “*Niemand ontnemt het Mij, maar ik leg het uit Mijzelf af.*”

Matth. 26:53 : “*... of meent gij, dat Ik Mijn Vader niet kan aanroepen en Hij zal Mij terstond meer dan twaalf legioenen engelen ter zijde stellen? Hoe zouden dan de Schriften in vervulling gaan...?*”

3) Jezus stierf als zoenoffer voor onze zonden.

Joh. 1:29 : *“Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt.”*
2 Kor. 5:21 : *“Hem... heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt...”*

4) Jezus stierf als onze Plaatsvervanger en droeg onze straf.

- **Jes. 53:5** : *“... om onze overtredingen... om onze ongerechtigheden...”*
- **Joh. 10:11** : *“De goede herder zet zijn leven in voor zijn schapen.”*
- **1 Petr. 3:18** : *“Want ook Christus is eenmaal om de zonden gestorven als rechtvaardige voor onrechtvaardigen, opdat Hij u tot God zou brengen.”*
- **Gal. 2:20** : *“... Zich voor mij heeft overgegeven...”*

Door de dood van de Here Jezus Christus is aan de eis van Gods rechtvaardigheid voldaan. Omdat Hij de losprijs betaald heeft, kan Gods hart weer helemaal uitgaan naar de zondaar, die zijn vertrouwen op de Here Jezus heeft gesteld (zie **Rom. 3:26**). We noemen dit het plaatsvervangend sterven van de Here Jezus, waarvan we de rechtskracht lezen in **2 Kor. 5:15**:

“Daar wij tot het inzicht gekomen zijn, dat Eén voor allen gestorven is. Dus zijn zij allen gestorven. En voor allen is Hij gestorven, opdat zij, die leven, niet meer voor zichzelf zouden leven, maar voor Hem, die voor hen gestorven is en opgewekt.”

Ter illustratie:

Een jonge vrouw werd eens voor een rechter gebracht. Zij had, na heel veel gedronken te hebben, veel te hard gereden en daardoor het verkeer in groot gevaar gebracht. Zij was al voor de tweede keer aangehouden en de rechter moest haar veroordelen tot een enorme geldboete die de vrouw, arm als ze was, onmogelijk kon betalen; dat betekende gevangenisstraf. Toen kwam de rechter overeind, trok zijn toga uit en schreef een cheque uit voor precies hetzelfde bedrag als de vrouw moest betalen. Hij was namelijk haar vader en kon het niet over zijn hart verkrijgen om zijn dochter naar een gevangenis te sturen. Toch was hij rechter en moest rechtvaardig zijn en de boete eisen. Maar als vader betaalde hij zelf de boete uit liefde voor haar.

Vaak kunnen mensen niet voorstellen dat God hun leven zal veroordelen omdat zij denken zeer fatsoenlijke en nette mensen te zijn. Stel dat u bij iemand een omelet zou gaan eten,

waarvoor twaalf eieren gebruikt waren, waaronder een rot ei. Dan zou u het niet kunnen eten ook al zijn elf van de gebruikte eieren goed. Zoals één rot ei zo'n omelet bederft, zo bederft één zonde ons leven voor God.

Aan een ieder die gelooft, verzekert God, dat al zijn zonden voor eeuwig zijn weggedaan, omdat Christus ze in Zijn lichaam gedragen heeft op het hout.

Dat is...plaatveranging!

We lezen in **1 Tim. 2:4-6**:

4. *God, onze Heiland, die wil, dat alle mensen behouden worden en tot erkenning der waarheid komen.*
5. *Want er is één God en ook één Middelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus,*
6. *Die Zich gegeven heeft tot een losprijs voor allen.*

Door de dood en opstanding van de Here Jezus kan de zondaar, die leeft als een vijand van God, weer met Hem verzoend worden (**Rom 5:8-11; 1 Joh. 2:2**).

Door de dood en opstanding van de Here Jezus is de macht van de satan gebroken. Degenen die tot Jezus komen en daardoor tot Hem behoren hoeven dan ook niet meer bang te zijn voor de macht van de duivel; hij is er nog wel, maar hij ligt aan de ketting.

1.6. Waarom moeten wij geloven in de opstanding van Jezus?

Het kruis en de opstanding van Christus zijn onafscheidelijk met elkaar verbonden. De Gekruisigde stierf om op te staan en de Opgestane leeft tot in eeuwigheid als de Gekruisigde. Een kind van God gelooft in de opstanding van de Here Jezus, omdat zijn geloof daarmee staat of valt.

De apostel Paulus zegt: "... indien gij met uw mond belijdt, dat Jezus de Heer is, en met uw hart gelooft, dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult gij behouden worden." (Rom. 10:9).

Hier zien we dat de eerste helft van het Evangelie is dat Christus voor onze zonden gestorven is, dat Hij de losprijs voor ons betaald heeft; de tweede helft is dat Hij niet dood gebleven is, maar dat God Hem weer heeft opgewekt; hierin heeft God Zijn macht getoond (Ef. 1:20). We zouden kunnen zeggen dat de opstanding van de Here Jezus alle aanspraken aangaande Zichzelf bevestigde.

Dat is het hele Evangelie waardoor we gered kunnen worden, als we het geloven en het vertrouwen op Jezus stellen. 1 Kor. 15:2-8 is in verband hiermee een belangrijk gedeelte. In dit hoofdstuk legt Paulus, door de Heilige Geest de geweldige betekenis uit van Christus' opstanding uit de doden. Hij zegt daar; zonder de opstanding van Christus:

- 1) is onze prediking zonder inhoud;
- 2) is uw geloof tevergeefs;
- 3) zijn wij (Paulus en de andere apostelen) valse getuigen;
- 4) zijn wij nog in onze zonde;

5) zijn zij die in Christus ontslapen zijn (= gestorven als gelovigen in Hem), toch verloren (**1Kor. 15:14-17**).

Als je het feit van de opstanding van Christus uit het Christelijk geloof wegneemt, dan houd je een waardeloze godsdienst over, die in weinig verschilt van ander “godsdiensten” en religies.

Opm.: Boeddha is dood. Confucius had nog een hoop te zeggen, maar hij is dood.
Zoroaster van de Perzen leeft niet meer, ook al wordt hij nu in Bombay vereerd.
Laotse, de stichter van het Taoïsme, is voor altijd verdwenen.
Mohammed, de stichter van de Islam, is dood. Wij echter mogen weten, en dat maakt het hele verschil uit: Jezus Christus, Gods Zoon, is dood geweest en leef tot in eeuwigheid!

1.6.1. De betekenis van de opstanding van Christus.

1) Christus heeft de dood overwonnen.

* **1 Kor. 15:54** : *“De dood is verzwolgen in de overwinning.”*

* **2 Tim. 1:10** : *“... onze Heiland, Christus Jezus, die de dood van zijn kracht heeft beroofd.”*

2) Christus is opgewekt om onze rechtvaardiging (**Rom 4:25**).

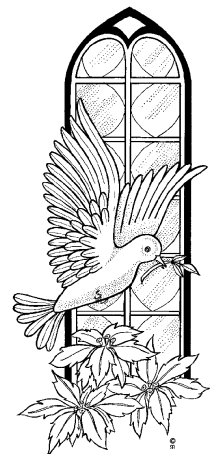
God is door Christus' zoendood volkomen verheerlijkt. Onze zonden hadden het oordeel van God verdiend, maar zijn in Christus geoordeeld. Zijn opstanding is het bewijs, dat al onze zonden zijn uitgedelgd.

3) Christus' opstanding is de waarborg, dat ook allen die van Christus zijn, zullen opstaan (**1 Kor. 15:12-58**).

* **2 Kor. 4:14** : *“Wij weten, dat Hij, die de Here Jezus opgewekt heeft, ook ons met Jezus zal opwekken en met u voor Zich stellen.”*

“De Heer is waarlijk opgestaan” Met deze juichkreet is de evangelieprediking de wereld ingegaan. De boodschap van het kruis is ook de boodschap van de opstanding. Dat blijkt uit de prediking van de apostelen in het boek Handelingen en uit de centrale plaats die de opstanding van Jezus Christus inneemt in de brieven van de apostel Paulus.

Als de Heer niet lichamelijk was opgestaan, was Hij niet de overwinnaar over de dood geweest. En de dood treft juist ook het lichaam. De dood is niet een ophouden te bestaan, maar een uiteenvallen van de samenhang tussen geest, ziel en lichaam. Overwinning over de dood moet daarom een herstel van deze eenheid zijn.

HOOFDSTUK 2.- DE REDDING

2.1. Het Evangelie.

Voor veel mensen, ook in de kerken, is “het Evangelie” een vaag begrip geworden. Bijna iedereen weet dat het woord “Evangelie” betekent: “goede, blijde boodschap”; alleen, over de inhoud van die boodschap wordt heel verschillend gedacht.

Voor heel veel mensen betekent het woord een besef dat de wereld “veranderbaar” is. “Wij kunnen een betere wereld maken!”

Anderen zeggen dat het Evangelie hetzelfde is als non-discriminatie; de goede boodschap is dan dat alle mensen gelijk zijn. Nog weer anderen geloven dat het Evangelie de boodschap is die nadruk legt op het spirituele, als tegenhanger van het materiële en het materialisme.

2.2. Welke omschrijving geeft de Bijbel?

Rom. 1:16 : *“Want ik schaam mij het Evangelie niet; want het is een kracht Gods tot behoud voor een ieder die gelooft.”*

Ook in de tijd van het Nieuwe Testament werden er verschillende evangelies verkondigd. Er waren in die tijd mensen die een “Judaïstisch evangelie” brachten; dit was een dwaalleer die velen christenen weer terugbracht naar het onderhouden van de Joodse wet. Paulus verzet zich hier dan ook heel fel tegen, bijv. in zijn brief aan de Galaten.

Het Bijbelse Evangelie waarvoor Paulus zich totaal inzet, wordt o.a. beschreven in **2 Kor. 5:18-21**. Het is de boodschap dat ieder mens door Christus met God verzoend kan worden, omdat Hij voor allen gestorven en opgestaan is (**vers 15**). Jezus kan ons weer terugbrengen tot God.

Om het hoe en waarom hiervan te begrijpen, is het nodig om onszelf de volgende vragen te stellen:

2.3. Waar om is de mens van God gescheiden?

Ook al zijn er heel veel mensen die beseffen, dat God bestaat, ze ervaren Hem niet. God is ver weg; er is geen levende verbinding met Hem. Wil Hij dit dan niet?

Zeker wel! Gods hart is altijd naar de mensen op de wereld uitgegaan. Zo zegt Hij tegen Israël in **Jes. 65:1, 2**:

1. *Te raadplegen was Ik voor hen die naar mij niet vroegen, te vinden voor hen die mij niet zochten; Ik zeide tot een volk dat Mijn Naam niet aanriep: Hier ben Ik, hier ben Ik.*
2. *De ganse dag breidde Ik Mijn armen uit naar een opstandig volk, dat volgens eigen overleggingen wandelde op een weg, die niet goed is.*

Vanaf het moment dat God de mens geschapen had, heeft Hij met de mens willen omgaan, een relatie met hem willen hebben (zie **Gen. 3:9**) en het is nooit Gods wil geweest dat die relatie verbroken werd. De oorzaak van de scheiding ligt dus niet bij God, maar bij de mens; die heeft zich van God afgekeerd en er voor gekozen zijn eigen weg te gaan en God heeft de mens toen uit het paradijs verdreven (**Gen. 3:23,24**).

Het is de zonde die scheiding bracht en nog steeds brengt tussen God en ons (**Jes. 59:1,2**).

2.3.1. Welke gevolgen heeft dit voor de mens?

* Door de zonden is de mens levend dood. Lichamelijk leeft hij wel, maar niet ten volle. In Gods ogen is hij dood. We kunnen dit geestelijke dood noemen. Dat is het eerst gevolg, waar we bijv. over lezen in **Ef. 2:1,3**.

Als je geestelijk dood bent, besef je niet dat je een zondaar bent, die voor God eigenlijk niet leeft.

Ter illustratie: Iemand zei eens tegen een Indiaanse evangelist: “Zeg, jij hebt het altijd maar over de last van de zonde, maar ik voel niets. Hoe zwaar is die last? Tachtig, honderd kilo? Of minder?” De evangelist antwoordde: “Wanneer je een zak zand met een gewicht van honderd kilo op iemands lijk legt, voelt die dat gewicht dan?” “Natuurlijk niet,” zei de man, “die persoon is dood.” De Indiaan antwoordde: “Zo is ook die persoon “dood” die de last van de zonde niet voelt.”

* Door de zonde is ook de lichamelijke dood in de wereld gekomen. Toen Adam en Eva gezondigd hadden, verspeelden zij het leven (**Gen. 3:22**). Door de zonde is de dood de wereld binnengekomen en “tot alle mensen doorgegaan, omdat allen gezondigd hebben” (**Rom. 5:12**). In het volgende hoofdstuk zegt Paulus dat de dood het loon is dat de zonde geeft (**Rom. 6:23**).

* Daarmee is het nog niet afgelopen. Na de dood komt het oordeel en alle dingen staan dan onherroepelijk vast, dan krijg je geen tweede kans meer (**Hebr. 9:27**). Als dan blijkt dat een mens tijdens zijn leven aan Christus voorbij is gegaan, dan komt hij terecht in de hel. Dit wordt in de Bijbel de tweede dood genoemd (zie **Openb. 2:11; 20:6; 14; 21:8**).

De belangrijkste vraag is daarom:

2.4. Hoe kan een mens gered worden van de eeuwige verlorenheid?

* In de eerste plaats moeten wij inzien dat we niet zelf het probleem van de zonde kunnen oplossen. Het is niet genoeg wanneer iemand zo goed mogelijk probeert te leven (**Jak. 2:10**). De Bijbel laat ook keer op keer zien dat niemand gered kan worden als gevolg van zijn eigen prestaties (zie bijv. **Ef. 2:8,9**).

* Er is maar één weg die terugvoert tot God en dat is Jezus; Hij heeft keer op keer duidelijk gemaakt dat er geen andere mogelijkheid is (zie bijv. **Joh. 14:6**).

* Jezus maakte dit duidelijk door Zijn leven, dood en opstanding. Vanwege de zonde hebben wij de dood verdiend; Jezus echter heeft nooit gezondigd (**Hebr. 4:15**), toch verloor Hij het leven!

2.4.1. Hij stierf terwijl Hij volkomen rechtvaardig was. Waarom?

Jezus is de absoluut Rechtvaardige. Hij heeft zo geleefd, als God van ieder mens eist, dat hij is: rechtvaardig. De Heere Jezus heeft nooit zonde gedaan. Toen Hij stierf aan het kruis, droeg Hij niet Zijn eigen straf, want Hij had geen zonden. Hij betaalde de straf voor de zonden van anderen (**1 Petr. 3:18**).

De Here Jezus heeft vrijwillig de oplossing gebracht voor de oorzaak van de ellende in ons leven: de zonde. Zonde is een inbreuk op Gods heiligheid en God kan de zonden niet door de vingers zien; Hij is rechtvaardig.

Jezus, Gods Zoon, stierf voor onze zonden. Hij was onschuldig, maar wilde met zijn eigen leven de losprijs betalen (**1 Petr. 1:18,19**). De Oudtestamentische offerdienst is altijd een type, een voorafschaduwing geweest van deze geweldige gebeurtenis (zie **Hebr. 9:1-12**). Door Zijn opstanding uit de dood, toonde Jezus dat Hij werkelijk een oplossing voor de zonde heeft gebracht. Zo heeft God het in Zijn grote liefde Zelf mogelijk gemaakt voor de mens om tot Hem terug te keren.

2.5. Is iedereen dan in Gods Koninkrijk?

Neen, God heeft hiermee alleen voorzien in de mogelijkheid om gered te worden. God kan nu aan alle mensen weer het eeuwige leven aanbieden, omdat Zijn Zoon zich voor ons gegeven heeft. Maar omdat we dood zijn door de zonde moet ieder afzonderlijk mens tot leven komen, moet ieder mens opnieuw geboren worden. De Here Jezus noemt dit, in Zijn gesprek met Nicodémus, geboren worden “*uit de Geest*” (**Joh. 3:3-8**).

De wedergeboorte is iets dat God bewerkt, de mens kan zichzelf niet veranderen. Daarom smeekt David na zijn zonde met Bathséba ook in zijn gebed: “*Schep mij een rein hart, o God, en vernieuw in mijn binnenste een vaste geest.*” (**Ps. 51:12**).

2.6. Hoe worden wij wedergeboren?

In antwoord op de vraag van Nicodémus naar het hoe van de wedergeboorte (**Joh. 3:4, 9**), sprak Jezus over Zijn dood en opstanding en zegt dan “... *dat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren zal gaan, maar het eeuwige leven ontvangen*”, want daarom heeft God Zijn enige Zoon gegeven (zie **Joh. 3:14-16**). Persoonlijk geloof is dus heel duidelijk een voorwaarde, zoals we ook al zagen in **Ef. 2:8**.

Dat geloof is alleen echt wanneer het overgave aan Christus tot gevolg heeft. Je kunt heel oprecht geloven dat een hangbrug over en afgrond sterk genoeg is om jouw gewicht te dragen, maar als je je niet aan die brug toevertrouwt, betekent dat geloof niets; dan is het duidelijk dat je geloof helemaal geen geloof is.

En zo is het ook met de Here Jezus. Je kunt zeggen dat je gelooft in wat Hij voor je gedaan heeft, maar als je je niet helmaal naar Hem toekert, en Hem niet heel je leven geeft, dan ben je verloren. Maar wie dat wel doet, krijgt nieuw leven van God, zal opnieuw geboren worden (**Joh. 1:12, 13**).

Daarom wordt er in de Bijbel gesproken van “bekering”; het betekent:

- * je keert je om; je leven verandert vaan richting en bestemming;
- * je wil niet meer “ik-gericht”, maar “God-gericht” zijn.

2.7. Kun je zeker weten dat je een kind van God bent?

Geloof betekent eenvoudig, dat wij onze hand leggen op de beloften van God. En dat is wanneer wij ons het volbrachte werk van Jezus Christus persoonlijk toe-eigenen: Dank U Heer, voor wat U deed voor mij! Wie dat met zijn hele hart kan zeggen en onderschrijven, die gelooft!

Geloven in de Bijbel is niet iets abstracts, zoals in het normale spraakgebruik. Dan bedoelt men: het tegenovergestelde van wat wij kunnen beredeneren of “bewijzen”. Maar in de Bijbel betekent “geloven” dat je een persoonlijke relatie hebt met God. Het Hebreeuwse woord in **Gen. 15:6** betekent letterlijk “zich verlaten op”, of “steunen op”.

De definitie van “geloven” vinden we in **Hebr. 11:1**, waar staat: “*Het geloof nu is de zekerheid der dingen, die men hoopt, en het bewijs der dingen, die men niet ziet.*”

Heilszekerheid heeft dus niets te maken met hoe wij ons voelen. Geloven is steunen op God en op Zijn beloften. En omdat we weten dat Hij volledig betrouwbaar is (**Tit.1:2**), is het waar als de Here Jezus zegt: “*Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de eeuwige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt*”. (**Joh.17:3**).

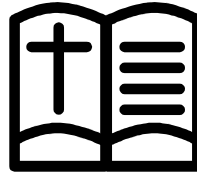
Als wij Jezus Christus aangenomen hebben, zijn wij kinderen van God; vanaf dat moment hebben wij het eeuwige leven. Daarom schrijft Johannes in **1 Joh. 5:11-13**:

11. *En dit is het getuigenis: God heeft ons eeuwig leven gegeven en dit leven is in Zijn Zoon.*
12. *Wie de Zoon heeft, heeft het leven; wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet.*
13. *Dit heb ik u geschreven, die gelooft in de Naam van de Zoon Gods, opdat gij weet dat gij eeuwig leven hebt.*

Het eeuwige leven begint hier en nu.

Daarom staat er niet dat wie in Jezus gelooft, later eens het eeuwige leven zal krijgen maar er staat: *“Dit heb ik u geschreven, die gelooft in de Naam van de Zoon Gods (dus Hem heeft aanvaard), opdat gij weet (niet: opdat gij voelt), dat gij eeuwig leven hebt (dus nu, tegenwoordige tijd)”*. En dat mag je dan zeker weten.

HOOFDSTUK 3.- DE BIJBEL

3.1. INLEIDING

Toen wij ons vertrouwen op Jezus Christus stelden, toen we geloofden dat Hij voor onze zonden gestorven en opgestaan was, werd onze relatie met God hersteld. Eerst leefden we van God afgewend, daarna leefden we naar God toegekeerd, gingen we rekening met Hem houden en Hem dienen. Het “tot geloof komen” is echter nog maar het begin. Daarna begint een nieuw leven met de Heer, die wij liefhebben.

Zoals onze relatie met de mensen die wij liefhebben alleen maar kan groeien doordat we eraan werken, en vooral doordat we er tijd in investeren, zo moet ook onze relatie met de Heer zich ontwikkelen; ook dat gaat niet vanzelf.

Heel veel christenen hebben geleerd hoe zegenrijk het is om iedere dag wat tijd (15-30 min.) voor God apart te zetten om met Hem samen te zijn. We noemen dit “stille tijd”. Het is een periode waarin we ons even terugtrekken om te bidden en om in onze Bijbel te lezen. Zo geven we de Heer de kans om door de Bijbel tot ons te spreken en spreken wij door het gebed met Hem. Het spreekt echter voor zich dat iedere gelovige hier op zijn eigen manier mee om gaat.

De naam “Bijbel” is afkomstig van het Griekse woord **biblos** dat “rol” of “boek” betekent.

Een ander woord voor Bijbel is Heilige Schrift of Schriften. Heilig, omdat het Oude Testament als geïnspireerd werd beschouwd (zie **Rom. 1:2; 2 Tim. 3:16**). Later werd deze term ook toegepast op de boeken van het Nieuwe Testament (zie **2 Petr. 3:16**).

Ook wordt de Bijbel Gods Woord genoemd, omdat God daardoor tot ons spreekt (zie **Matth. 22:31; Joh. 5:39; 6:36**).

3.2. Waarom is de Bijbel zo belangrijk?

Het is duidelijk dat er met de Bijbel iets bijzonders aan de hand is: niet alleen is het het meest verkochte boek, maar in veel landen is het een verboden boek. Door de hele geschiedenis heen zijn er mensen geweest, die het lezen van de Bijbel met de dood hebben moeten bekopen. Toch blijft de Bijbel een onweerstaanbare aantrekkingskracht uitoefenen op vele mensen. Waarom? Wat maakt dit boek zo bijzonder en waarin onderscheidt het zich van andere boeken?

3.2.1. De Bijbel is het Woord van God.

* **2 Tim. 3:16** (Statenvert.) : “*Al de Schrift van God ingegeven...*”

* **Jes. 55:11** : “... *alzo zal Mijn woord, dat uit Mijn mond uitgaat, ook zijn; het zal niet ledig tot Mij wederkeren, maar het zal doen wat Mij behaagt en dat volbrengen, waartoe Ik het zend.*”

We zullen in dit verband één tekst wat nader bekijken:

3.2.2. 2 Petrus 1:21

“... *door de Heilige Geest gedreven, hebben mensen van Godswege gesproken.*”

A. Hebben mensen gesproken (de menselijke oorsprong)

De Bijbel is een verzameling van 66 boeken, ontstaan in een periode van ongeveer 1500 jaar in verschillende landen en culturen (Palestina, Babylon, Rome en Griekenland).

De Bijbel is oorspronkelijk in drie talen geschreven (Hebreeuws, Aramees en Grieks) door mensen met zeer verschillende karakters (bijv. Petrus en Paulus).

We komen in de Bijbel verschillende soorten literatuur tegen: poëtische boeken (bijv. de Psalmen en Spreuken), historische boeken (bijv. Genesis en Nehemia), profetische boeken (bijv. Jesaja en Daniël), persoonlijke brieven (bijv. de brieven aan Timotheüs en Titus), rondzendbrieven (sommige brieven van Paulus; zie bijv **Kol. 4:16**) etc.

B. Van Godswege (de goddelijke oorsprong)

Het is geweldig om te zien dat, hoewel de Bijbel door zoveel schrijvers uit zoveel verschillende culturen over zo'n lange periode geschreven is, dat het boek toch een eenheid is; door de Bijbel heen gaat het om het verlossend handelen van God, Zijn herstelplan voor de gevallen mens. Het hoogtepunt daarvan zien we in de Persoon van Christus; Hij is het middelpunt van de Schriften (**Joh. 5:39; Luc. 24:27-44; Hand. 3:18, 26:22-23; 1Petr. 1:10,11**).

C. Door de Heilige Geest gedreven (de inspiratie van de Bijbel)

“*Al de Schrift is van God ingegeven...*” **2 Tim. 3:16** (Statenvert.).

Voor dat “*van God ingegeven*” staat in de Griekse grondtekst letterlijk het woord “*theopneustos*” = van God “geademd” of “geblazen”.

“... *door de Heilige Geest gedreven...*” wil zeggen, dat de profeten door de Heilige Geest de woorden van God spraken, zonder dat zij een steek lieten vallen. Maar toch ging dat niet buiten hen om, zij verloren hun eigen persoonlijkheid en achtergrond niet, ze werden geen “schrijfautomaten” van God.

3.2.3. Wat verstaan we onder volledige en woordelijke inspiratie?

We geloven, dat bij het opstellen van de oorspronkelijke manuscripten de Heilig Geest de schrijvers leidde, zelfs in de keuze van hun uitdrukkingen, op iedere bladzijde van de Bijbel, zonder echter hun persoonlijkheid uit te schakelen.

De leer van de volledige inspiratie houdt in, dat de oorspronkelijke tekst van de Bijbel opgesteld is door mensen, die, hoewel ze hun eigen persoonlijkheid behielden en hun literaire talenten konden aanwenden, toch onder de controle en de leiding van de Geest van God schreven.

Hierdoor brengt ieder woord van de oorspronkelijke documenten ons volmaakt en feilloos de boodschap over die God de mensen wilde mededelen.

Men kan niet genoeg de nadruk leggen op de waarde die de Bijbel hecht aan het nauwkeurig ontvangen en doorgeven van de goddelijke uitdrukkingen.

* De psalmdichter beschouwde de Wet, de Joodse Schrift, als de waarheid van God: *“Ik vertrouw op Uw Woord... het woord der waarheid... Al Uw geboden zijn trouw... Voor eeuwig, o Here, houdt Uw woord stand in de hemelen... Uw gebod is onbegrensd. Hoe lief heb ik Uw Wet... Uw Wet is waarheid... Heel uw woord is de waarheid.”* (Ps. 119:42, 43, 86, 89,96,97,142,160).

* Jezus Christus verklaarde met betrekking tot Zijn woorden, die voor ons bewaar zijn gebleven in het Nieuwe Testament: *“De hemel en de aarde zullen voorbijgaan, maar Mijn woorden zullen geenszins voorbijgaan”* (Matth. 24:35).

* Paulus omschrijft op de volgende wijze zijn eigen instelling tegenover de ganse Schrift: *“Ik vereer de God der vaders, gelovende al hetgeen in de wet en in de profeten geschreven staat... zonder iets anders te zeggen dan wat de profeten en Mozes gesproken hebben, dat geschieden zou”* (Hand. 24:14, 26:22).

Opm: Belangrijk is dat de inspiratie van de Bijbel alleen betrekking heeft op de oorspronkelijke tekst in de grondtalen. Vertalingen van de Bijbel zijn zeker niet onfeilbaar.

3.2.4. Waarom heeft heel de Bijbel gezag¹?

Jezus en de apostelen hadden heel duidelijk laten zien dat alles in de Schriften (voor hen nog: Mozes en de profeten) gezaghebbend was voor wat ze geloofden en hoe ze leefden. We kunnen zeggen dat zeker de Here Jezus doordrongen was van de Schrift; die Hij kende en beheerste. In de vier Evangeliën zijn er van de 1800 verzen die Zijn toespraken vermelden, 180 die citaten zijn van, of rechtstreekse toespelingen op het Oude Testament.

Deze verhoudingen van 1 op 10 geldt ook voor de rest van het Nieuwe Testament.

Een goed voorbeeld van Jezus' Bijbelkennis en hoe Hij dat gebruikte zien we in

Matth. 4:1-11. De Bijbel is voor Hem het arsenaal waar Hij Zijn wapens vindt, de vesting

¹ In onze tijd wordt in de kerk het gezag van de hele Bijbel steeds meer losgelaten. De aloude stelling “de Bijbel is Gods Woord”, is door de moderne theoloog al lang geworden tot de stelling: “in de Bijbel is Gods Woord”. Het is dan de mens zelf die bepaalt wat in de Bijbel voor hem gezaghebbend is, wat hij wil geloven en aanvaarden en wat niet.

van de waarheid. Tijdens Zijn verzoeking in de woestijn citeert de Heiland Mozes. Voor Hem sprak Mozes de woorden van God Zelf.

De conclusie is dat Jezus' vertrouwen in de Schrift en volledige onderwerping daaraan, bepaalt hoe onze eigen houding ten opzichte van de Bijbel moet zijn.

Het geloof in Christus, de Goddelijke Heiland, is gebonden aan het geloof in de Schrift, die Hem openbaart en die Hij bevestigt. Als je het onfeilbare gezag van de Here erkent, kun je niet anders dan geloven in de feiten en in de leer van het inspirerende boek.

3.2.5. Waarom is het zo belangrijk om in de Bijbel te lezen?

- * Omdat de Bijbel de geschreven openbaring van God is. Openbaring betekent letterlijk: Ontsluiering of Apocalyps. Hierbij neemt God de sluier weg, zodat de mens inzicht of begrip heeft van de eeuwig dingen, de wereld van God.
- * De Bijbel legt ons uit wie God is: Heilig en Rechtvaardig, maar bovenal een God van liefde, die Zijn Zoon Jezus Christus gaf als verzoening voor onze zonden. Door de Bijbel en in Christus mogen wij God als onze Vader leren kennen (**Hebr. 1:1-4**).
- * Omdat Jezus' woorden Geest en leven zijn. Daarin zit leven en de kracht van de Heilige Geest (**Joh. 6:63**).
- * Omdat het Woord van God geestelijk voedsel is, waardoor je geestelijk sterk wordt. Door het Woord van God verslaan wij de verleidingen en het bedrog van de duivel, zoals Jezus dat deed. Het is daarom van beslissend belang het Woord van God te kennen (**Matth. 4:1-11**).
Iemand die weinig of geen kennis heeft van Het Woord van God kan bijvoorbeeld twifelen aan de zekerheid van het eeuwige leven (**1 Joh. 5:13**).
- * Omdat Gods Woord het zwaard is van de Heilige Geest. De Heilige Geest werkt niet zonder het Woord. Als wij het Woord horen en ook aan anderen doorgeven, gebruikt de Heilige Geest dat als een zwaard (**Ef. 6:17**).
- * Omdat we, wanneer we het Woord van God werkelijk in ons hart opbergen (echt een deel van ons leven maken), het verhindert dat zonde ons leven binnenkomt; we zijn dan in staat om rein te blijven (**Ps. 119:9, 11**).
- * Omdat God zegen wil geven als wij werkelijk serieus naar Gods Woord willen leven. Dan zullen we zegen van God ontvangen. We gaan vrucht dragen en blijven geestelijk fris (**Ps. 1:1-3**).
- * Omdat we in de Bijbel de richtlijnen van de Heer hebben, waarnaar we moeten leven. Dat is de enige manier waarop volkomen duidelijk wordt dat we Hem liefhebben (**Joh. 14:21**).

3.2.6. Hoe benaderen we de Bijbel²?

- 1) We moeten eerlijk willen luisteren;
- 2) We moeten willen gehoorzamen (**Joh. 14:21**);
- 3) We moeten komen in geloof (**Hebr. 11:6**).

3.2.7. Hoe bestuderen we de Bijbel?

De volgende drie vragen kunnen misschien helpen om te beginnen:

1. Wat staat er?

Het is belangrijk om een bepaald gedeelte eerst goed te lezen, alvorens voor jezelf conclusies te trekken. Probeer eerst te lezen, dan pas te begrijpen. Soms kan het zijn dat de vertaling die je gebruikt, juist in het stukje dat je leest, niet duidelijk is. Daarom is het goed om hetzelfde stukje ook in een andere vertaling of zelfs, indien mogelijk, in een buitenlandse taal te lezen.

2. Wat betekent het?

God heeft Zijn plan voor ons in gewone menselijke taal bekend gemaakt. Daarom gelden ook de gewonen interpretatieregels. We moeten poëzie lezen als poëzie (geen proza), geschiedenis als geschiedenis (geen mythe), en gelijkenis als gelijkenis (geen allegorie, dat wil zeggen niet alles in de gelijkenis is “vertaalbaar” in feiten).

Opm: De betekenis van Gods uitspraken is gekoppeld aan Zijn woorden. We weten dat de woorden die in de tekst gebruikt zijn, de boodschap die God wil overbrengen, goed uitdrukken; met andere woorden dat God bedoelt wat Hij zegt.

Er is echter ook een geestelijke Bijbeluitleg mogelijk. Geestelijke uitleg wil zeggen dat er nog een dieper, “hogere” betekenis ligt achter de letterlijke tekst van de Bijbel, zonder die letterlijke tekst overigens te ontkennen of geweld aan te doen. Een ander woord voor geestelijke Bijbeluitleg is typologie

Overigen moet iedere Bijbeluitlegger oppassen Gods Woord niet voor zijn eigen karretje te willen spannen. Dat geldt voor zowel de letterlijke uitleg van de Bijbel als de geestelijke interpretatie.

Daarom is het altijd van belang een Schriftgedeelte uit te leggen in

² literatuur o.a.: Hoe lezen wij de Bijbel door P.A. Slagter. Gods programma door A. Klein Haneveld. Gods Woord wijst ons de weg door H.B. Slagter.

zijn verband. Hierdoor kunnen we veel fouten vermijden.

3. Wat kan ik ervan leren?

Niet alles wat we lezen is direct toepasbaar op onszelf, maar wel indirect, gezien in het verband van het hele boek of de gehele Bijbel.

Een belangrijke regel is: Heel de Bijbel is wel voor ons, maar gaat niet over ons.

Als we het moeilijk vinden het gelezene op onszelf toe te passen kunnen de volgende vragen helpen:

- a. Is er een voorbeeld om na te volgen?
- b. Is er een gebod om te gehoorzamen?
- c. Is er een fout die ik kan vermijden?
- d. Is er een zonde die ik moet opgeven?
- e. Is er een belofte die ik mag aanvaarden?
- f. Is er een nieuwe gedacht over God Zelf?

3.3. Praktisch Bijbellezen

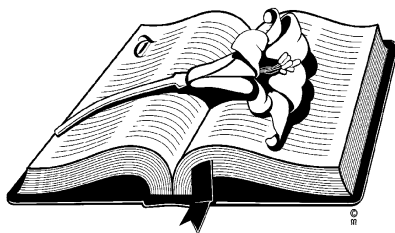
Probeer elke dag een gelegenheid vrij te maken om in de Bijbel te lezen.

Wees systematisch. Je moet de Bijbel niet door toeval opslaan. Als je aan een Bijbelboek begint, kun je het beter eerst uitlezen, alvorens aan een ander boek te beginnen. Probeer aantekeningen bij te houden naar aanleiding van wat je gelezen hebt. Onderstreep datgene wat je aanspreekt. Als je klaar bent met een Bijbelboek, kan het goed zijn om nog eens alle onderstreepte verzen door te lezen.

Het is goed om met Lukas te beginnen en dan door te gaan met Handelingen (dezelfde schrijver) en dan verder. Ook is het goed om te beginnen met het Evangelie van Johannes. In het Oude Testament kun je het beste beginnen met Genesis en Exodus.

Het kan erg verhelderend zijn om hulpmiddelen te gebruiken zoals een concordantie en een eenvoudige Bijbelverklaring of een Bijbels dagboekje. Het is ook goed om hierover te praten met mensen die al langer christen te zijn en te vragen hoe zij in hun “stille tijd” met de Bijbel bezig zijn.

Het behoeft nauwelijks enige uitleg hier te vermelden dat het goed is voor iedere gelovige om een Bijbelstudie, dan wel Bijbelgespreksgroep te volgen.

HOOFDSTUK 4.- HET GEBED

4.1. Wat is het gebed?

Bidden is spreken tot God, dat is het voorrecht van iedere gelovige. S. Kierkegaard heeft eens gezegd: “Het gebed is een dochter van het geloof, maar het is de dochter die de moeder moet onderhouden.” Deze christelijke filosoof bedoelde hiermee dat leven met God zonder gebed onmogelijk is, omdat wij als gelovigen in het gebed gemeenschap met God hebben, doordat we met Hem spreken. Gebed is niet een afraffelen van zinnen die we van buiten geleerd hebben. Net zoals we in het dagelijks leven ook niet op die manier spreken met iemand van wie we veel houden, is bidden ook spreken vanuit het hart.

Het gebed is een voorrecht dat we verkregen hebben, niet omdat we zo bijzonder zijn, maar omdat de Heere Jezus ons tot kinderen van God maakt. Door Hem mogen we bij de Vader, die nu ook onze Vader is, binnenkomen.

4.2. De elementen van het gebed.

Als we Gods Woord over het gebed bestuderen, dan vinden we een aantal elementen waaruit het gebed bestaat, elementen die voor ons gebedsleven van groot belang zijn.

1) Aanbidding en lofprijzing.

Aanbidding is niet hetzelfde als lofprijzing, al hoewel velen dat denken. Aanbidding is echter de houding die men aanneemt tegenover God, en lofprijzing is wat uit de aanbidding voortkomt. Wat aanbidding is vinden we bijvoorbeeld in **Ps. 95:6**

“Komt, laat ons aanbidden en (namelijk) nederbukken; laat ons knielen voor den HEERE, Die ons gemaakt heeft” (Statenvert.).

Aanbidden is nederbukken. Dat nederbukken heeft niets met de houding van het lichaam te maken, maar met de houding van ons leven, van ons hart. En vanuit dat nederbukken, vanuit de eerbied van de aanbidding voor onze God en Schepper komen we tot werkelijke lofprijzing en werkelijk gebed.

Als we tot de Heer naderen in het bewustzijn van wie Hij is, namelijk de grote, machtige en heilige God, dan mogen we een eerbiedige houding tegenover Hem innemen (aanbidding) en we mogen onze eerbied tegenover Hem uitspreken (lofprijzing). We kunnen en mogen God prijzen om wie Hij is (zie bijv. **Ps. 138:2**; God wordt daar geprezen om Zijn liefde en Zijn trouw).

2) Dankzegging.

Lofprijzen heeft te maken met wie God is, het heeft te maken met Zijn Wezen. Danken heeft te maken met wat Hij persoonlijk voor ons gedaan heeft en doet en ook zal doen. Een verdrietig verhaal in het Nieuwe Testament is dat over de 10 melaatsen, die genezen werden van hun ziekte en waarvan er maar één terugkeerde om de Heere Jezus te bedanken. Laten we God danken voor Zijn vele zegeningen, vooral voor die dingen waarvoor we gebeden hebben. Of zijn we zo weinig concreet in ons vragen dat we niet kunnen nagaan of God geantwoord heeft? Als dat zo is, ligt er nog een grote ontdekking voor ons, namelijk dat God gebeden verhoeren wil.

We lezen in **1 Thess. 5:18**:

“Dankt onder alles, want dat is de wil Gods in Christus Jezus ten opzichte van u.”

Het is goed te leren om God ook te danken als het ons misschien slecht gaat; juist dan, als het ons slecht gaat, is het nodig God te danken. Waarom?

Dan wil Hij ons ertoe brengen om onze blik te richten, niet op onze onaangename toestand, maar op al het goede dat Hij voor ons gedaan heeft en nog steeds doet (zie **Ps. 77**).

3) Vraaggebed en voorbede.

De Heere Jezus zei tegen Zijn discipelen in **Joh. 15:7**:

“Indien gij in Mij blijft en Mijn woorden in u blijven, vraagt wat gij maar wilt, en het zal u geworden.”

Als we dus echt met de Heer leven, dan mogen we Hem ook om dingen vragen.

Kunnen we God om alles vragen?

In principe kunnen we God om alles vragen, zoals uit bovenstaande tekst blijkt, maar we moeten het volgende van Hem weten:

* Bij God zijn alle dingen mogelijk. De normale grenzen en beperkingen die voor de mens gelden, gelden niet voor God; als we bidden in Jezus' Naam (**Joh. 14:13-14**) en bidden naar Gods wil (**Joh. 5:14-15**), dan zullen we ontvangen waar om of waarvoor we gebeden hebben.

Dit is ook één van de redenen waarom wij in onze “stille tijd” Gods Woord goed moeten bestuderen om zo Zijn beloften voor ons te leren kennen. Ook is het belangrijk om de Bijbel goed te leren kennen, opdat wij op een juiste wijze met de Heer zullen leven.

Belangrijk in het gebed is dat wij bidden voor dingen die wij echt nodig hebben.

* Voor het gebed geldt echter: “Uw wil geschiede.” Want wij moeten erkennen dat Gods wil hoger is dan de onze. Dit gold zelfs voor de Heere Jezus, dan zeker ook voor ons (**Matth. 26:42**).

Het verschil tussen het vraaggebed en de voorbede is, dat in de voorbede het gebed voor personen centraal staat. Terwijl in het vraaggebed alle onderwerpen aan de orde kunnen komen.

4.3. Hoe kunnen we bidden in onze “stille tijd”?

- 1) Ons gebed kan spontaan uit ons hart komen,, waarbij we geen moeilijk woorden hoeven te gebruiken (zie **Matth. 6:7**);
- 2) Ons gebed kan bestaan uit een lied (zoveel Psalmen);
- 3) We kunnen individueel bidden: ons terugtrekken in onze binnenkamer (**Matth. 6:6**). Het is echter ook belangrijk dat we leren om als christenen gemeenschappelijk in een groep te bidden (**Hand. 1:14, 12:12**);
- 4) We kunnen hardop bidden (zie **1 Kon 8:56**);
- 5) We kunnen ook in onszelf, in stilte bidden (zie **1 Sam. 1:12-13**).

4.4. Wat is de juiste gebedshouding?

De Bijbel schrijft geen bepaalde gebedshouding voor. Er zijn vele manieren mogelijk o.a. staand (**Luk. 18:11**), knielend (**Ef. 3:14**), liggend met het aangezicht ter aarde (**Matth. 26:39**).

Als Joden hun gebeden opzeggen, bewegen ze daarbij hun hele lichaam. Daarmee willen ze aangeven, dat hun hele wezen erbij betrokken is. Dat wij onze handen vouwen en onze ogen sluiten, is om ons zo goed mogelijk te concentreren op ons gebed. Belangrijk dan onze uiterlijke houding echter, is onze innerlijk gesteldheid (aanbidding).

4.5. Hoe vaak moeten we bidden?

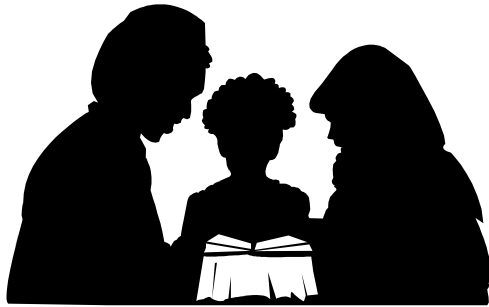
We kunnen niet zeggen: “God wil dat we op één dag precies zoveel keer bidden.” Wel zien we in de Bijbel dat een zekere regelmaat hierin voor ons geestelijke leven van groot belang is.

- a. Daniël had de gewoonte om driemaal per dag te bidden (**Dan. 6:11**);
- b. De schrijver van Ps. 119 bad zevenmaal per dag (**Ps. 119:164**);
- c. De Psalmen bevatten morgen- en avondgebeden (**Ps. 4,5**);
- d. De apostelen baden dagelijks (**Hand. 3:1**);
- e. De Heere Jezus bracht soms een hele nacht door in gebed (**Luk. 6:12**);
- f. Petrus deed zijn gebed midden op de dag (**Hand 10:9**),

4.6. Enkele aanwijzingen voor “stille tijd”

Als je voor jezelf wil beginnen met iedere dag een bepaalde tijd apart te zetten voor de Heer, om in je Bijbel te lezen en te bidden, maar je weet nog niet precies hoe, dan kunnen de volgende suggesties je misschien helpen om hiermee te beginnen:

- a. Probeer een plek te vinden waar je alleen kunt zijn (**Matth. 6:6**);
- b. Vraag om Gods leiding;
- c. Neem een tijd van stilte om tot rust te komen (**Ps. 62:1**);
- d. Lees en overdenk een Bijbelgedeelte;
- e. Wees open voor wat God tot je wil zeggen (**1 Sam. 3:10**);
- f. Geef aandacht aan de verschillende aspecten van het gebed (zie 4.2);
- g. Wees ontspannen en creatief.

HOOFDSTUK 5.- DE GEMEENTE

5.1. Wat is de Gemeente?

Bij het woord “kerk” denken mensen vaak aan een machtige organisatie of een groot stenen gebouw. Het Bijbelse woord echter, dat wij liever vertalen met “gemeente” is in het Grieks “**ekklèsia**”, wat betekent: **eruit**, tussenuit, geroepen.

Dit begrip “ekklèsia” gebruikten de Grieken om alle mensen aan te duiden die behoorden tot de stadsraad, en die van tijd tot tijd uit het volk werden opgeroepen tot de politieke vergadering.

Dat woord “geroepen” of “uitgeroepen” komen we bijv. tegen in **1 Petr. 2:9** en **10**:

9. *Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk (Gode) ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht;*
10. *U, eens niet Zijn volk, nu echter Gods volk, eens zonder ontferming, nu in Zijn ontferming aangenomen.*

De Gemeente van Jezus Christus heeft wel haar taak en bediening in deze wereld, maar behoort haar niet toe. De Gemeente bestaat uit “uitgeroepen”, zij is geroepen uit deze wereld, tot Christus. Vandaar dat Paulus ook spreekt over de verborgenheid van het Evangelie, omdat dat te maken heeft met de verborgen positie van de Gemeente uit deze wereld in de hemel.

Eigenlijk zijn we uitgeroepen uit drie posities:

- 1) Uit een verkeerd geslacht (**Hand. 2:40; Filip. 2:15**);
- 2) Uit een wereld die zich van God heeft afgewend (**Joh. 15:19; Gal. 1:4**);
- 3) Uit het uitzicht op de toekomstige toorn van God (**Joh 3:36; 1 Thess. 1:10**).

De term “uitgeroepen” zoals we het nu besproken hebben is maar één, negatieve kant van de term.

5.1.1. Wat is dan de positieve kant van die Gemeente?

Naast het “uitroepen” uit deze wereld, is er het “toeroepen” tot de levende God. De Gemeente bestaat uit mensen die een diepe, innerlijke scheiding hebben gemaakt met deze wereld. Zij zijn wel in de wereld, maar niet van de wereld.

Opm.: Omdat er die innerlijke scheiding, afzondering is, is er vaak ook een uiterlijke afzondering nodig: geen ongelijk span met ongelovigen (**2 Kor. 6:14-18**).

Dat de Gemeente wel in, maar niet van de wereld is, houdt in dat de Gemeente is:

- * heel in het bijzonder Gods eigendom als een geestelijk volk en natie (**1 Petr. 2:9**). De gemeente is Gods erfdeel, een Gemeente van eerstgeborenen (**Hebr 12:23**);
- * het huis van de God die leeft (**Ef. 2:22; 1Tim. 3:15**);
- * pilaar en fundament der waarheid: de Gemeente heeft de opdracht getuigenis te dragen van de waarheid van God en een oriëntatiepunt te zijn voor de wereld die de weg niet weet (**Matth. 5:14; 1 Tim. 3:15**);
- * de kudde van de Goede Herder. Jezus Christus is de Goede Herder die Zijn schapen kent, hoedt en weidt. Hij is de Herder van Israël (**Micha 5:3**). Hij is de Herder van iedere gelovige (**Ps. 23:1**), want Zijn Naam is Jehova-raah, de Heer is mijn Herder. Hij is de Herder van de Gemeente, die als Opperherder zal verschijnen. (**1Petr. 5:2-5**);
- * is het lichaam van Christus: alle christenen vormen de leden van dit lichaam, waarvan Christus het Hoofd is. Dit spreekt van eenheid en verscheidenheid (**1 Kor. 12:27; Kol. 3:15**).

5.2. Wat is de grondslag van de Gemeente?

Daarover is veel te zeggen. Allereerst is de Gemeente niet gegrond op de Pinksterdag, zoals velen menen. Want in het hart van God bestond de Gemeente al van eeuwen her en is zij verborgen geweest in God (**Ef. 3:9**).

In het Oude Testament was deze Gemeente van Christus niet bekend, het is de eeuwen door een geheimenis, verborgenheid gebleven, en eerst aan de apostel Paulus geopenbaard (**Ef. 3:2-5**). Op de Pinksterdag, dus in **Hand. 2**, wordt dan de Gemeente geschiedkundige werkelijkheid, door de uitstorting van de Heilige Geest.

De grondslag van de Gemeente is niet Petrus, zoals de Rooms-Katholieken menen op grond van **Matth. 16:18**. De hoeksteen van de Gemeente is Jezus Christus Zelf (zie **1 Petr. 2:4-8**), wat ook Petrus belijdt in **Matth. 16:1-18**. Het blijkt ook uit **1Tim. 3:15** en **16**, waar staat dat het huis van God, de Gemeente, is gevestigd op het volbrachte verlossingswerk van Christus.

Uit het bovenstaande blijkt dat de Gemeente niet het bezit is van de één of andere organisatie, noch van een mens, maar van God. Zonder de Persoon en het werk van Christus, geen Gemeente! Daarom noemt Paulus Hem ook de hoeksteen (**Ef. 2:20**), het fundament (**1 Kor. 3:11**) en het Hoofd van de Gemeente (**Kol. 1:18**).

5.3. Wie behoren tot de Gemeente?

In het voorgaande studies hebben we gesproken over de mens, van God gescheiden door de zonde en over het verlossingsplan van God in Jezus Christus: wie Hem wil aanvaarden gaat niet verloren. Dit alles betreft de mens als individu en dat moet ook; niemand kan het Koninkrijk van God binnengaan vanwege het geloof van bijv. ouders of vanwege afstamming. Maar het christendom blijft geen individuele zaak. God wil dat de verlost zondaars samen de christelijke Gemeente vormen; daarin wil God wonen (**Ef. 2:21.22**), wat dus iets heel anders is dan een gebouw.

De Heer wil niet dat christenen als los zand aan elkaar hangen, maar dat zij samen één lichaam vormen, waarvan Christus het Hoofd is (**Kol. 1:18**) en daarin heeft iedere gelovige

een plaats en een taak; in de Gemeente hebben we elkaar nodig en vullen we elkaar aan (zie **Ef. 4:11-17**).

5.4. Hoe krijg je dan deel aan de Gemeente?

Zoals al is gezegd hoor je niet tot de Gemeente door natuurlijke geboorte, ook niet doordat je als kind gedoopt bent, ook niet als je door onderdompeling gedoopt bent, noch door zelf officieel lidmaatschap aan te vragen. Het deel krijgen aan de Gemeente is namelijk niet iets wat je ouders voor je kunnen regelen, noch iets waar je zelf voor kunt zorgen, maar iets wat Gods Geest doet (**1 Kor. 12:13**). Wanneer iemand zich bekeert en de Heere Jezus als persoonlijke Redder en Heer in zijn/haar leven wil aanvaarden, dan geeft God de Heilige Geest, die de gelovige dan “doopt” in het ene lichaam van Christus.

Vanaf dat moment hoort die persoon bij al die andere gelovigen die diezelfde stap genomen hebben, die samen het lichaam van Christus vormen. Wanneer je voor Christus kiest, voegt God, de Heilige Geest je toe aan Zijn Gemeente (zie **Hand. 2:41; 1 Kor. 12:13**).

5.5. Moet ik me dan nog ergens bij aansluiten?

Uit het bovenstaande blijkt wel dat je als christen niet kan zeggen: “ik wil nergens bijhoren”, want, door je leven aan de Heere Jezus te geven, hoor je “automatisch” bij het lichaam van Christus. Voor allen die op de Pinksterdag tot geloof kwamen, was het echt geen vraag of zij bij elkaar hoorden (**Hand. 2:44**) en eendrachtig bezig moesten zijn (**Hand. 2:46**); dat was vanzelfsprekend.

Daarom was Paulus niet alleen bezig om het Evangelie te verkondigen, waardoor velen tot geloof kwamen (en dus deel kregen aan de gemeente), maar – en misschien is dat wel zijn grootste bediening geweest – overal waar mensen tot geloof kwamen, werkte hij er hard aan dat zij samen een plaatselijke gemeente vormden met hun eigen oudsten (**Hand. 14:23**). Zelfs lang nadat hij ergens weggegaan was, ging Paulus door om de verschillende gemeenten die hij, of iemand anders, gesticht had verder op te bouwen door middel van zijn brieven.

Het is vanuit het Nieuwe Testament duidelijk dat je niet kunt stellen dat het deel uitmaken van een plaatselijke gemeente totaal overbodig is³. Een gelovige die op zichzelf wil blijven, kan het gevaar lopen dat hij/zij “geestelijk uitdooft”, zoals een gloeiend stuk houtskool langzaam uitdooft, wanneer men het uit het vuur haalt.

5.6. Wat is het doel van de Gemeente?

- 1) Naar God toe (**Ef. 3:21**). De wereld kent God niet, leeft in vijandschap tegen en met Hem en het is slechts door de Gemeente dat God nog eer ontvangt en gediend wordt;

³ In de appendix wordt het onderwerp “lidmaatschap” nog uitgebreid behandeld.

- 2) Naar zichzelf toe: door de gemeente hebben we als gelovigen gemeenschap met elkaar en ontvangen wij onderwijs en opbouw (**Hand. 2:41-47**). Zo groeien wij naar het beeld van Christus toe, die het Hoofd is van de Gemeente (**Ef. 4:15**);
- 3) Naar de wereld toe (**1Petr. 2:9**): evangelisatie, dienstbetoon. Dit zou de gemeente kunnen doen door plaatselijke acties te organiseren, maar ook door zendingen uit te zenden (**Hand. 13:2,3**);
- 4) Naar de bovennatuurlijke wereld toe: manifestatie van Gods macht (**Ef. 3:10**). Zijn machtige werk is niet te stuiten.

In deze vier punten vinden we vier aspecten terug: Aanbidding, onderlinge toerusting, evangelisatie, geestelijke strijd. Deze vier aspecten zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Het een kan of gaat niet zonder het ander.

5.7. Hoe kun je dat als enkeling beleven?

Met het je onderwerpen aan Christus begint het allemaal voor de gelovige, daardoor krijg je je plaats in het Lichaam van Christus, de Gemeente. Maar hiermee houdt het niet op, want wij moeten ons ook laten invoegen in de plaatselijke gemeente (**1 Petr. 2:5**).

Als iemand dus christen wordt door persoonlijk geloof in Jezus Christus, wordt hij:

- * ergens uitgetrokken, namelijk uit de wereld die in duisternis is (**Kol. 1:13**)
- * ergens ingevoegd, namelijk in het huisgezin van God, de Gemeente, die dan in deze wereld gestalte krijgt door middel van de plaatselijke gemeente
- * en ergens uitgezonden, namelijk om in de omgeving en wereld waaruit hij kwam, getuige van Christus te zijn (**Joh. 17:18**).

5.8 Hoe gaat dat, dat invoegen?

Het is net als bij de bouw van een huis. De individuele stenen (de gelovigen) worden gevoegd met cement (de liefde, de Heilige Geest). Tot een geestelijk huis (de Gemeente). Het is dus niet voldoende als je kan zeggen: "Ik ben een kind van God, Christus is mijn Heer!" Het is voldoende voor ons eeuwig behoud, maar Christus wil dat dit juist praktisch uitgedrukt wordt in de plaatselijke gemeente (**1 Kor.12**).

5.8.1. Wat houdt dit dan in?

Deel uitmaken van een plaatselijke gemeente betekent veel meer dan op zondag naar de kerk gaan. Een Bijbelse gemeente is niet iets waar je naar toe moet gaan op de zondag. De werkelijkheid is dat je een kind van God bent en blij bent dit met anderen te kunnen delen. Als je je laat invoegen in een plaatselijke gemeente, betekent dit dat er ook een beroep op je gedaan mag worden om samen met anderen deel te nemen aan de activiteiten van de gemeente; het gaat dan in het bijzonder om de samenkomsten:

- op zondag
- op de Bijbelstudie
- op de Bijbelgespreksgroepen
- op de bidstond
- in samenkomsten of acties die als doel hebben het Evangelie aan ongelovigen bekend te maken.

5.9. Wie moet dit alles organiseren en doen?

Velen denken dat de Raad van oudsten in een gemeente verantwoordelijk is voor het organiseren en uitwerken van al deze aspecten, waarbij de gemeenteleden alleen maar ingeschakeld worden wanneer dit nodig is. Dat is echter niet wat God ons in Zijn Woord laat zien.

We lezen in **Ef. 4:11, 12** en **16**:

- 11.** *En Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars,*
- 12.** *om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus,*
- 16.** *En aan Hem ontleent het gehele lichaam als een welsluitend geheel en bijeengehouden door de dienst van al zijn geledingen naar de kracht, die elk lid op zijn wijze oefent, deze groei des lichaams, om zichzelf op te bouwen in de liefde.*

Leest u in dit verband ook eens **Rom. 13:4-8**.

Het zijn alle heiligen (gelovigen) samen die verantwoordelijk zijn, en zich inzetten voor de opbouw van de plaatselijke gemeente waar zij zich hebben laten invoegen. Hiervoor worden zij toegerust door degenen die in de gemeente leiding geven.

5.9.1. Is er ook voor jou een gemeentetaak?

Ja, er is namelijk een priesterschap van alle gelovigen (**1 Petr. 2:9**). God heeft ons allen bepaalde gaven gegeven. Als we **Rom. 12:3-7** lezen, dan zien we:

- dat niet iedereen dezelfde taak heeft, er is duidelijk verscheidenheid (**vers 4 en 5**, zie ook **1 Kor. 12:14-19**);
- dat dit samenhangt met de verschillende gaven die God ons geeft om in de gemeente te functioneren (**vers 6 en 7**).

De gemeente is dan juist de plaats waar wij mogen ontdekken welke gaven en talenten God ons gegeven heeft. En zij zijn juist door God gegeven met het oog op de gemeente. Hierbij moet opgemerkt worden dat we onze gaven ontdekken door te doen!!

5.10. Wat voor een taak hebben de oudsten?

God wil dat er in de gemeente mensen aangesteld worden die haar leiden en dienen. We zagen al in **Ef. 4** dat de taak van degenen die leiding hebben vooral is dat zij “*de heiligen toerusten tot dienstbetoon.*” Deze mensen worden in het Nieuwe Testament oudsten en opzieners genoemd (zie **Hand. 20:17, 28**).

In de Hebreeënbrief lezen we verder dat oudsten de opdracht hebben om de gemeente voor te gaan in geloof en wandel; in alles moeten zij het juiste voorbeeld geven (**Hebr. 13:7**). Als zodanig dragen zij met elkaar een grote geestelijke verantwoordelijkheid (**Hebr. 13:17**).

Juist daarom worden er in het Nieuwe Testament zeer uitdrukkelijk bepaalde richtlijnen (geen voorwaarden) gesteld voor diegenen die in aanmerking komen voor de bediening van oudste; maar ook aan diegenen die in aanmerking komen voor bediening van diaken. We kunnen dit lezen in **1 Tim. 3:4-17** en **Tit. 1:6-9**.

HOOFDSTUK 6.- DE WATERDOOP

6.1. Waar komt de waterdoop vandaan?

Er zijn mensen die denken dat dopen een gebruik is dat in de vroege kerk is ingesteld door de christenen - in navolging van het Jodendom⁴, als een uiterlijk teken, waarmee iemand duidelijk maakte dat hij tot de christelijke gemeente wilde behoren. Dat is onjuist. Doop en ook de viering van brood en beker zijn beide symbolische handelingen, die de Heere Jezus Zelf voor de Gemeente als inzetten heeft gegeven. Ook de apostel Paulus doopte, zij het niet vaak (**1 Kor. 1: 14-16 en 1 Kor 11:23-26**). Deze inzetten zijn een teken, waardoor de gelovigen geestelijke waarheid wordt voorgehouden, zodat zij daarin opnieuw bevestigd en gesterkt worden.

6.2. Wordt er een voorwaarde voor de doop gesteld?

Hand. 8:26-40 is in verband hiermee een duidelijk tekstgedeelte. Er staat niet bij dat Filippus bij de verkondiging van het Evangelie aan de kamerling sprak over de doop; toch zal dat waarschijnlijk wel het geval geweest zijn. Waarom anders kon de kamerling de vraag stellen: *“Zie, daar is water, wat is er tegen, dat ik gedoopt wordt?”* (**vers 37**). Het antwoord van Filippus is dan dat het geoorloofd is indien de kamerling *“van ganser harte gelooft.”* De kamerling belijdt dan: *“Ik geloof, dat Jezus Christus de Zoon van God is”* (**vers 37**). Jan en alleman worden dus niet zomaar gedoopt, maar Filippus stelt duidelijk de vraag naar het geloof; wie niet tot bekering is gekomen wordt niet gedoopt. We zien in het Nieuwe Testament dan ook steeds dat de doop volgt op het tot geloof gekomen zijn (**Hand. 2:41; 8:12,13** enz).

De leer dat zuigelingen gedoopt moeten worden (“kinderdoop”) berust op de gedachte dat de Nieuwtestamentische doop in de plaats is gekomen van de Oudtestamentische besnijdenis. Dit is echter strijdig met de gegevens van het Nieuwe Testament zelf: nergens wordt er een verband gelegd tussen de (letterlijke, lichamelijke) besnijdenis en de waterdoop (ook niet in **Kol. 2:11, 12!**), maar overal wordt geloof verondersteld van de dopeling. Overigens, de besnijdenis werd toegepast op grond van natuurlijke geboorte, de waterdoop op grond van wedergeboorte.

Het woord “besnijdenis” wordt gebruikt in **Kol. 2:11, 12**, maar het gaat daar om een besnijdenis die *“geen werk van mensenhanden”* is (**Kol. 2:11**). Hierbij kan nog opgemerkt worden dat we in het Nieuwe Testament steeds zien dat al diegenen die tot geloof gekomen waren, gedoopt werden, ook al waren het Joden, die als kind besneden waren. Zo gebeurde het ook met Paulus (**Hand. 9:18**).

⁴ Het Jodendom kende de proselietendoop, die mensen ondergaan als zij tot de Joodse godsdienst wilden toetreden.

6.3. Hoe wordt er gedoopt?

In de grondtekst wordt voor “dopen” het woord “baptizo” gebruikt. Dit betekent altijd “onderdompelen”, “dopen in” (niet: “dopen met”). Het woord “bapto” wordt zo gebruikt in **Joh 13:26**.

Daarom staat er in **Hand. 8:38** dat Filippus en de kamerling afdaalden in het water. Juist in dat ondergedompeld worden en weer bovenkomen wordt symbolisch uitgedrukt: met Jezus begraven worden en opstaan tot een nieuw leven (**Rom. 6:4**).

6.4. Wat betekent de waterdoop?

De Bijbel kent verschillende soorten dopen, dan wel wassingen. Waar we het nu over gaan hebben is de waterdoop en de doop met de Heilige Geest. Het grote gevaar is dat deze twee door elkaar gegooid worden.

De doop met de Heilige Geest is een éénmalig gebeuren die plaatsvindt als iemand tot geloof komt. Door het geloof wordt je “oude mens” met Christus begraven, en staan we vervolgens met Hem op tot een nieuw leven. Deze gebeurtenis, namelijk het tot geloof komen, wordt direct gevolgd door de doop met de Heilige Geest, dan wel de doop met of in Christus (**Rom. 6:4** en **Kol. 2:12**).

Omdat de dood van de “oude mens” en het ontvangen van het nieuwe leven een onzichtbaar gebeuren is, wordt dit zichtbaar gemaakt in het beeld van de waterdoop. Als iemand gedoopt wordt, daalt hij af in het water en verdwijnt helemaal onder het wateroppervlak, net zoals een lichaam bij een begrafenis verdwijnt onder de oppervlakte van de aarde. De dopeling drukt hiermee uit dat hij met Christus voor de wereld gestorven is. Daarna wordt de dopeling weer boven water gehaald als uitdrukking van het nieuwe leven wat hij Christus ontvangen heeft.

Nu is het zo dat door het geloof in de Heere Jezus Christus we gewassen en gereinigd zijn van onze zonden. Ook dat is iets wat we niet zien of kunnen aanraken. Daarom is de waterdoop daar ook een beeld van. Zo spreekt Paulus erover in zijn toespraak tot de Joden (**Hand. 22:16**).

Water is het zinnenbeeld van reiniging (**Ef. 5:26**). Als je schoon wilt worden, heb je altijd water nodig. Zoals water schoonmaakt, zo betuigt de doop, dat de dopeling zich heeft laten reinigen (niet door het water, maar) door het bloed van Jezus (zie **1 Joh. 1:7**).

In **Hand. 2:41, 42** lezen we: *“Zij dan die zijn woord aanvaardden, lieten zich dopen, en op die dag werden ongeveer drieduizend zielen toegevoegd.”*

Dat wil zeggen: die drieduizend mensen hoorden vanaf dat moment bij de Gemeente. Er staat niet bij dat dit gebeurde door het feit dat men zich liet dopen in water, maar het gebeurde omdat men tot bekering was gekomen.

6.5. Is niet gedoopt ook: niet gered?

Er zijn groeperingen die de doop zien als een voorwaarde voor behoudenis; zij koppelen doop en wedergeboorte aan elkaar; dit is echter een misvatting, dat blijkt als wij de belangrijkste teksten waarop men zich onder meer beroept goed lezen:

* **Mark. 16:16** : “*Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden...*” In de tweede helft van het vers echter, wordt de doop niet meer genoemd: “... *maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden.*” Veroordeling, zo blijkt hier, hangt samen met “niet geloven”, niet met “ongedoopt zijn.”

* **1 Petr. 3:21** : “*Als tegenbeeld daarvan redt u thans de doop, die niet is een afleggen van lichamelijke onreinheid, maar een bede van een goed geweten tot God, door de opstanding van Jezus Christus...*”
In dit vers wordt er echter juist de nadruk opgelegd dat de doophandeling op zichzelf niets betekent, alleen wanneer het “*de bede van een goed geweten tot God*” is: geloven, waarbij afhankelijkheid van Hem erkend wordt, waarvan het gevolg is dat men een gereinigd geweten ontvangt.
De werkelijke basis voor onze redding, zo blijkt uit de laatste woorden, is de opstanding van Jezus Christus.

Nergens in de Bijbel wordt waterdoop naar voren gebracht als voorwaarde van eeuwig leven. De enige voorwaarde is persoonlijk geloof en aanvaarding (zie bijv. **Rom. 10:9, 10**). Toen de gevangenebewaarder van Filippi aan Paulus en Silas vroeg: “... *wat moet ik doen om behouden te worden?*” gaf Paulus hem ten antwoord: “*Stel uw vertrouwen op de Heere Jezus en gij zult behouden worden, gij en uw huis.*” Hij noemde niet de waterdoop als voorwaarde voor de behoudenis.

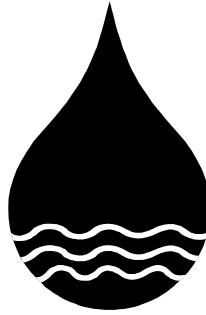
6.6. Waarom gedoopt worden?

We zagen in **Hand. 16** dat de doop niet genoemd werd door Paulus als voorwaarde om behouden te worden, maar we kunnen niet over het hoofd zien dat er daarna staat dat de gevangenebewaarder en allen in zijn huis, die tot geloof gekomen waren, zie nog diezelfde nacht lieten dopen.

Dus, hoewel we niet kunnen stellen dat waterdoop een voorwaarde is voor behoudenis, zien we wel dat de doop ten nauwste met de bekering samenhangt; de apostelen riepen er altijd toe op (**Hand. 2:38, 10:48**). De waterdoop is daarom een daad van gehoorzaamheid aan het Woord van God.

Als je christen bent en je wilt werkelijk met de Heer leven, dan kun je niet om de waterdoop, zoals die hier kort besproken is, heen, want het is de Heere Jezus Zelf die ons in de waterdoop is voorgegaan. En het zijn vervolgens de apostelen die de mensen oproepen om zich te bekeren en zich te laten dopen.

Alleen al daarom moet iedere christen er serieus over nadenken.

HOOFDSTUK 7.- HET “AVONDMAAL”

7.1. Wat is de betekenis van het “Avondmaal”?

In **Matth. 26:17-20, 26-31** vinden we de verklaring van de paasmaaltijd. Nu was het belangrijkste voedsel bij die paasmaaltijd en op de tafel het geslachte paaslam. Nu spreekt dit paaslam over het offer van de Heere Jezus op Golgotha. Het bloed van het paaslam kwam niet in een beker op tafel te staan, maar het moest oorspronkelijk aan de deurpost gestreken worden. Maar wat er op de tafel in de beker stond was wijn en niet het bloed van het geslachte paaslam.

Matth. 26:26:

“En terwijl zij zaten, nam Jezus een brood, sprak de zegen uit, brak het en gaf het aan Zijn discipelen en zeide: Neemt, eet, dit is Mijn lichaam.”

Het gaat hier om ongezuurd brood, want ongezuurd brood is hard en bros, het kan dus niet gesneden, doch uitsluitend gebroken worden. Daarna volgt hier een verklaring van wat dat ongezuurde brood op deze tafel feitelijk voorstelt.

De verklaring is eenvoudig: “dit is Mijn lichaam.” Dat betekent dat dit ongezuurde brood een beeld (type) is van het lichaam van Christus. Dat brood verandert niet in het lichaam, maar het is een uitbeelding van het lichaam van Christus.

Matth. 26:27:

“En Hij nam een beker, sprak de dankzegging uit en gaf hun die en zeide: Drinkt allen daaruit.”

De wijn op de tafel was een uitbeelding van het bloed van Christus. Hierbij moeten we ons rekenschap geven van het feit, dat in tegenstelling tot de gangbare gedachte bloed niet de uitdrukking is van dood, maar van leven!

Toen bloed gestort werd op Golgotha werd er leven gestort. Het leven stroomde weg! Want bloed is leven! En het bloed des Nieuwen testament (het bloed van het Nieuwe verbond) is daarom leven van het Nieuwe Verbond.

Maar nu wordt geleerd dat het brood en die wijn een uitbeelding zijn van het lichaam en bloed van de Heere Jezus, maar dan rijst daarnaast onmiddellijk een vraag, namelijk: Wat is dan de betekenis van het paaslam en het Bloed van het paaslam? Het is duidelijk dat het paaslam en het bloed van het paaslam spreken over het lijden en sterven van de Heere Jezus. Maar waar zijn brood en beker op diezelfde tafel dan een beeld (type) van?

Het verschil tussen het paaslam en het brood en de beker is, dat het paaslam te maken heeft met het oude verbond, namelijk met echt bloed.

Het echte bloed van het paaslam was een type van het echte bloed van de Heere Jezus. Dat is niet overdrachtelijk. Het ligt veel dichterbij elkaar.

En het lichaam van het paaslam, een vleeselijk lichaam, was een type van het vleeselijke lichaam van de Heere Jezus, dat aan het kruis genageld werd.

Maar wanneer we spreken over de wijn, dan staat er: “*Deze beker is het Nieuwe Verbond in Mijn bloed*” (Luk. 22:20). Het bloed van het Nieuwe Verbond. Dat is niet fysiek bloed, maar dat is leven. Leven onder het Nieuwe Verbond! En het leven onder of van het Nieuwe Verbond is het leven dat de dood achter zich heeft. En hier vinden we dus de korte verklaring van wat brood en beker op de tafel voorstellen.

Het paaslam wordt niet meer geslacht, omdat “het Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt”, waarvan het paaslam dus een beeld (type) was, inmiddels geslacht is. Het paaslam zag vooruit naar de dood. Maar wij eten brood en drinken wijn, die beelden (typen) zijn van nieuw leven. Het brood en de beker zijn daarom geen beelden (typen) van de dood, maar van de opstanding.

Omdat wij de dood hebben overwonnen, omdat wij met Christus zijn opgestaan uit de dood, behoren wij niet geconfronteerd te worden met de dood, maar met het Leven. En dat is de enige betekenis van brood en beker.

Luk. 22:19:

“En Hij nam een brood, sprak de dankzegging uit, brak het en gaf het hun, zegende: Dit is Mijn lichaam, dat voor u gegeven wordt; doet dit tot Mijn gedachtenis.”

Een lichaam dat voor u “gegeven” wordt. Niet een lichaam dat voor u “gedood” wordt. Bovendien staat er ook niet: “Dit is Mijn lichaam, hetwelk voor u verbroken wordt.” Dit laatste is een heel hardnekkig cliché, maar het staat in de grondtekst niet, ook niet in **1 Kor 11:24**.

En dan staat er achter: “*Doet dit* (dit is het eten van het ongezuurde brood) *tot Mijn gedachtenis*.” Dit betekent dat wij bij het eten van het brood verondersteld worden aan de Heer te denken. Maar wij hebben geen dode, maar een levende Heiland! En daarover spreken deze beelden.

1 Kor. 5:6-8:

6. *Uw roem deugt niet. Weet gij niet, dat en weinig zuurdeeg het gehele deeg zuur maakt?*
7. *Doet het oude zuurdeeg weg, opdat gij een vers deeg moogt zijn; gij zijt immers ongezuurd. Want ook ons paaslam is geslacht: Christus.*
8. *Laten wij derhalve feest vieren, niet met oud zuurdeeg, noch met zuurdeeg van slechtheid en boosheid, maar met het ongezuurde brood van reinheid en waarheid.*

Natuurlijk is dit allemaal overdrachtelijk, maar daarom is het wel duidelijk.

Er staat in de eerste plaats dat zuurdesem het gehele deeg doorzuurt. Zuurdesem is een beeld van de zonde in het algemeen en van valse leer in het bijzonder.

Daarmee is zuurdesem dus meer speciaal een beeld (type) van de oude mens. Daarom wordt er gezegd: “*Doet het oude zuurdeeg (nl. de oude mens) weg.*” Waarom? “... *opdat gij een vers (nieuw) deeg moogt zijn; gij zijt immers ongezuurd.*”

Dat wil zeggen, dat het nieuwe, ongezuurde deeg bij gelijkenis wordt toegepast op de gelovigen te Korinthe. En dat ongezuurde deeg, dat een ongezuurd brood moet worden, is een beeld (type) van de Gemeente. En omdat dat de betekenis is moet het zuurdesem verwijderd worden. En dat staat er verder:

“Want ook ons paaslam is geslacht: Christus.”

Dat betekent, dat het zuurdesem is weggedaan. Anders kon men ook geen paaslam slachten. Want onder Israël moest het zuurdesem worden weggedaan vanwege het slachten van het paaslam. De oude zuurdesem wordt dus geacht uitgezuiverd te zijn. De oude mens wordt geacht dood te zijn. En wijn zijn met Christus gestorven en begraven en vervolgens opgewekt en gezet in de hemel. Wij leven na de dood.

Als gelovigen leven wij na de dood, dus na het paaslam. En daarom behoren wij ongezuurd brood te eten. Het is een beeld (type) van het lichaam, dat niet geplaatst is onder het oude verbond, maar onder het Nieuwe. Het gaat hier om Lichaam en Leven onder het Nieuwe Testament (Verbond).

Verder is het eigenaardig, dat Paulus te maken heeft met zoveel vleeselijk levende gelovigen en dan toch niet zegt: Denk er om dat u niet zomaar aan het “Avondmaal” mag, want dan ontheiligt u het.

Wat Paulus zegt is: Kijk eens naar het “Avondmaal” waar u zo dikwijls aan deelneemt, leert u daar niets van? Paulus gaat er dus vanuit, dat men daar aan die tafel begint, opdat met het vervolgens in de praktijk van het leven ook uitwerkt. Omdat men er door brood en beker steeds weer bij bepaald wordt. Waarbij? Bij het leven dat er is in Christus!

We worden niet bepaald bij het zuurdesem, niet bij de zonde, niet bij het leven van de oude mens, maar bij het leven van de nieuwe mens, waar men alleen door wedergeboorte (niet door doop) deel aan heeft.

We hebben alleen maar reden om feest te vieren als we bepaald worden bij het ongezuurde brood. Het is geen feest als het paaslam er nog staat, maar dat is dan ook terecht niet meer aanwezig.

Nu is het zo dat de zondag niet de laatste, maar de eerste dag van de week is. We beginnen dus met de maaltijd. We beginnen met deel te hebben aan het leven van Christus.

We beginnen met het drinken van de wijn. Met als consequentie dat we deel hebben aan het Lichaam. Dat is dan ook de volgorde die in **1 Kor. 12:13** genoemd wordt:

“Want door één Geest (wijn) zijn wij allen tot één lichaam (brood) gedoopt.”

Als we zo deelnemen aan de tafel des Heeren, dan wordt ons leven heel ander. Dan hebben wij het “Avondmaal” niet als een haast onbereikbaar ideaal voor ons bestaan. Integendeel, dan hebben wij het als uitgaanspunt!

2 Kor. 5:16, 17:

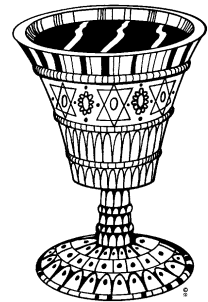
16. *Zo kennen wij dan van nu aan niemand naar het vlees. Indien wij al Christus naar het vlees gekend hebben, thans niet meer.*
17. *Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping: het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen.*

Christus heeft uitsluitend door geloof en wedergeboorte (de waterdoop behoudt niet) de oude mens weggedaan. Zou het misschien symptomatisch zijn, dat we vaak op de “Avondmaalstafel” gezuurd brood hebben staan en tegelijkertijd onze broeders en zusters, die rond die tafel zitten bekritisieren? Komt die kritiek niet voort uit het wel kennen van het vlees, de oude mens, waar zuurdesem het Bijbelse beeld van is?

Maar in plaats van de oude mens te onderzoeken, zouden wij moeten onderzoeken wat de leerstellige, maar ook praktische betekenis is van brood en beker, waaraan wij als gelovigen deel hebben, uitsluitend op grond van het gedoopt zijn in die ene Geest (wedergeboorte). De vraag is namelijk niet of wij of anderen daar wel het recht toe hebben. De vraag is, wat de praktische consequentie is van ons gezamenlijk deelnemen aan dezelfde tafel! En vragenderwijs stelt de apostel Paulus ons deze consequentie voor:

1 Kor. 10:16, 17:

16. *Is niet de beker der dankzegging, waarover wij de dankzegging uitspreken, een gemeenschap met het bloed van Christus? Is niet het brood, dat wij breken, een gemeenschap met het lichaam van Christus?*
17. *Omdat het één brood is, zijn wij, hoe velen ook, één lichaam: wij hebben immers allen deel aan het ene brood.*

Dat is een dubbele vraag die ons gesteld wordt: is dat soms niet zo? Is dat niet een beeld (type) van de gemeenschap des bloeds, niet van Jezus (want dat is een gestort op Golgotha en daar is het gebleven), maar is het niet een gemeenschap des bloeds van Christus?

Het gaat niet om het leven van Jezus, het gaat om het leven van Christus. Het gaat niet om het leven van de Gekruisigde, dat uitgestort werd, maar het gaat om het leven van de Opgewekte, dat in Hem is en dat in ons is.

Is het niet een gemeenschap met het bloed van Christus? Geven wij door te drinken van de wijn niet uitdrukking aan het feit, dat wij deel hebben aan het bloed, aan het leven van Christus? Het leven van het Nieuwe Verbond?

Hetzelfde geldt voor het brood. Het brood dat wij breken, is dat niet een gemeenschap met het lichaam van Christus? En wat is dat lichaam dan? Het lichaam van Christus kennen wij best. Dat is niet het lichaam wat gekruist werd! Het lichaam van Christus is het lichaam waar wij leden van geworden zijn, waar wij gemeenschap, deel aan hebben.

Dus het paaslam is een beeld (type) van het lichaam van de Gekruisigde. Maar het ongezuurde brood naast het paaslam en op dezelfde tafel is een beeld (type) van het lichaam van de Opgewekte. Het lichaam van Christus!

Met andere woorden, het ene brood, waaraan wij allen deel hebben is een beeld (type) van de Gemeente, waarvan wij allen leden zijn.

Hoeveel stukjes brood zijn het? Want daar leggen wij menselijkerwijs de nadruk op. Maar de Bijbel doet dat niet. De Bijbel benadrukt, da dit ene brood in wezen één brood blijf! De essentie is, dat het brood gebroken wordt om het uit te kunnen delen, opdat wij allemaal deel hebben aan... hoeveel broden? Aan één brood!

“Omdat het één brood is.”

Niet; “één brood was het.” Het gaat niet over het lichaam aan het kruis, dat overigen ook één bleef en niet verbroken werd. Er kan geen andere verklaring zijn, dan dat dit ene ongezuurde brood op de tafel een beeld (type) is van de Gemeente, het lichaam van Christus, waarvan wij deel uitmaken.

1 Kor 11:24:

“Dit is Mijn lichaam voor u, doet dit tot Mijn gedachtenis.”

Alleen de Statenvertaling heeft hier, en ook alleen maar hier: “... dat voor u gebroken wordt.” Dat is erg jammer, aangezien het er niet behoort te staan. Er staat namelijk: “... *dit is Mijn lichaam voor u.*”

We behoren ons heel goed te realiseren, dat dit absoluut de enige Schriftplaats is, waarin deze zo vaak geciteerde woorden voorkomen. Alleen hier vinden we in de Statenvertaling de uitspraak: “... dit is Mijn lichaam, dat voor u gebroken wordt.” En aangezien de Statenvertaling hier abuis is, komt de uitdrukking dus in de hele Schrift niet voor. In de vertaling van de NBG is zij dan ook niet terug te vinden. Dit betekent dat wij deze uitdrukking niet mogen gebruiken.

Het hier bedoelde lichaam van Christus onder het Nieuwe Verbond is niet dood en kan niet gedood worden. Juist daarom vieren wij feest. Want dit ongezuurde brood is de uitbeelding van het onbevleete, onverwelkelijk en onverderfelijke leven van de opgewekte Christus. Want het sterfelijke werd gesymboliseerd door het paaslam, dat inmiddels terecht van de tafel verdwenen is.

1 Kor. 12:13:

“Want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt..., en allen zijn wij met één Geest gedrenkt.”

“Één Geest”: de wijn. “Één lichaam”: het brood.

“... met één lichaam gedrenkt” betekent zoveel als “wij drinken allen aan dezelfde Geest.” Zoals we allen drinken aan dezelfde beker, en zoals we allen eten van hetzelfde brood. Omdat wij door geloof één lichaam zijn drinken wij vervolgens ook uit één Geest. Het begint met de Geest en het eindigt met de Geest. Het begint met de wijn en het eindigt met de wijn. Door aan te zitten aan de “tafel des Heeren”, om deze uitdrukking maar eens te gebruiken, geven wij geen uitdrukking aan het lijden en sterven van de Heere Jezus, want dat is nog een fase terug, maar geven we uitdrukking aan de verbondenheid en aan de gemeenschap des lichaams van Christus.

1 Kor. 11:27:

“Wie dus op onwaardige wijze het brood eet of de beker des Heeren drinkt, zal zich bezondigen aan het lichaam en bloed de Heeren.”

Nu komen we bij een erg omstreden zaak. Het blijkt dus dat men onwaardig van het brood kan eten en van de beker drinken. Wanneer is men waardig? In principe wanneer met deel heeft aan Christus, dan kunnen we ook deel hebben aan het brood welke een beeld (type) is van Christus. Zoals **hfdst. 10** het al zei: “wij hebben immers allen deel aan het ene brood.” Wij hebben deel gekregen aan Christus, en zo is Christus in ons en zo is dat brood in ons. Dat wil zeggen dat iedereen die gemeenschap heeft met Christus op grond van geloof en wedergeboorte, die is gerechtvaardigd om van het brood te eten en van de wijn te drinken.

Wie is dan diegene die onwaardig eet en drinkt? Dat is dus een ongelovige, dat is de meest voor de hand liggende betekenis van deze verzen, dat is de zwart-witte betekenis. Het lijkt me logisch dat een ongelovige onwaardig eet en drinkt, hij heeft immers geen deel aan Christus, waarom zou hij dan deel hebben aan dat brood?

En andersom, als wij deel hebben aan Christus, waarom zouden wij dan niet deel hebben aan brood en de wijn? Want wij hebben deel aan Christus, niet op grond van onze werken, maar op grond van genade en op grond van het werk dat de Heere Jezus voor ons volbracht heeft. Zodat we waardig gemaakt zijn, niet door onszelf, maar door Christus.

Maar er is nog een andere betekenis van dit vers, een minder voor de hand liggende, maar daarom moeten we hem toch noemen. Zojuist heeft u een logische verklaring gekregen van wat het zou kunnen beteken dat onwaardig eten en drinken. Maar **vers 29** zeg precies wat er onder verstaan moet worden:

“Want wie eet en drinkt, eet en drinkt tot zijn eigen oordeel, als hij het lichaam niet onderscheidt.”

Dat wil zeggen, diegene die onwaardig eet en drinkt, die doet dat onwaardig omdat hij het lichaam niet onderscheidt. In de Statenvertaling staat: “lichaam des Heeren”, maar dat vinden we in de grondtekst niet terug, er staat alleen “lichaam.” Dat kan ook niet anders, want het lichaam des Heeren bestaat niet meer, dus valt het ook helemaal niet te onderscheiden. Het gaat niet om het lichaam des Heeren, het gaat om het lichaam van Christus. Het lichaam waarvan wij deel uitmaken.

Wat hier dus gezegd wordt is, dat diegene die het lichaam niet onderscheidt, onwaardig eet en drinkt.

Nu lijkt het me in ieder geval duidelijk dan een ongelovige het lichaam niet onderscheidt. En om te weten wat dat beteken gaan we even naar **1 Kor. 2:14**:

“Doch een ongeestelijk mens aanvaardt (begrijpt) niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slecht geestelijk te beoordelen is.”

Wat in dit gedeelte wordt gezegd is dat de geestelijke dingen niet onderscheiden worden door de natuurlijke mens. En het lichaam van Christus is geestelijk, want je kunt het niet zien. Dat wil zeggen, een ongelovige kan in ieder geval het lichaam niet onderscheiden.

Het punt is echter dat Paulus in **1 Kor. 2** in de eerste plaats niet over ongelovigen spreekt, maar over gelovigen, die echter nog baby's zijn. Deze gelovigen zijn dan ook alleen met zichzelf bezig.

Maar in **1 Kor. 11:29** gaat het om ongelovigen, maar ook over gelovigen, gelovigen die ziellijk, natuurlijk bezig zijn. Zij eten ook onwaardig.

Wanneer eet en drink je onwaardig? Wanneer je slechts in symbolen uitdrukt dat je lid bent van het lichaam van Christus, maar daar verder op geen enkele wijze in de praktijk uitdrukking aan geeft.

We moeten dus goed opletten. Paulus zegt niet dat, als je het lichaam niet onderscheidt, je niet mag aanzitten. Maar hij zegt: je kunt waardig aanzitten, maar dan moet je wel rekening houden met wat je aan het doen bent. Als je weet dat brood en beker een beeld zijn van Christus, en je eet en drinkt daar dan van, dan dien je je te realiseren dat je daarmee ook uitdrukking geeft aan wie je zelf bent. Dat je ook uitdrukking geeft aan je eigen relatie tot Christus.

Bovendien geef je ook uitdrukking aan je relatie tot medegelovigen. Maar als daar in de praktijk geen relatie met de gemeente is, en je dus alleen een stuk brood eet en een slok wijn drinkt omdat het zo hoort, ja, dat is onwaardig. Toch wordt er niet gezegd dat je als gelovige dan niet zou mogen aanzitten, maar dan moet je natuurlijk wel goed weten waar je mee bezig bent.

Waar je mee bezig moet zijn is met de werkelijkheid en met het type, dat zou de omgekeerde wereld zijn. Je kunt beter de realiteit accepteren en niet het type, dan andersom. Je kunt beter in de praktijk rekenschap afleggen dat je lid bent van de Gemeente van Christus en niet deel hebben aan het "Avondmaal", dan andersom. Want alleen dat type onttaardt dan in een ritueel en heeft verder geen enkele betekenis.

Maar Paulus zegt hier dus niet: denk er om, bedenk je voordat je aanzit. Nee, waar het om gaat is dat je moet weten wat je doet, niet het aanzitten, dat is best. Maar houd er dan ook rekening mee voor de verdere praktijk van je leven.

In overwegend alle gemeenten is het zo, dat brood en beker het eindresultaat zijn van waar we naar toe zouden moeten werken, een week of een maand van voorbereiding of hoe dat ook mooi mag heten. En het eindresultaat is dan eventueel dat we aan mogen zitten, maar dat is de omgekeerde wereld.

Brood en beker horen in ieder geval thuis op de eerste dag van de week, omdat het namelijk het begin van de nieuwe schepping uitdrukt. Eigenlijk is het ook vreemd dat het vaak op Goede Vrijdag wordt gevierd, het zou eigenlijk op Paasdag horen, en dan zie je hoe de betekenis verwaterd is.

Het "Avondmaal" is echter niet iets wat uiteindelijk bereikt moet worden, maar het is iets van waaruit gewerkt en geleefd mag worden. Het is de basis van het nieuwe leven. Het begint bij de opgewekte Christus.

Het "Avondmaal" is een hulpmiddel om ons te bepalen bij de opgewekte Christus en bij onze positie in die opgewekte Christus, namelijk als leden van Zijn lichaam. Waarna we dan ook de week ingaan in overeenstemming met de betekenis van het "Avondmaal", want dan eet en drink je waardig.

Het wordt een onwaardig eten en drinken, niet op grond van een verkeerde praktijk die eraan is voorafgegaan, maar van een verkeerde praktijk die op de viering van het "Avondmaal" volgt, dat is onwaardig.

Niet omdat we niet netjes naar het "Avondmaal" toegeleefd hebben, maar omdat we er niet netjes uit leven, omdat we de consequenties van dat eten en drinken niet nemen.

1 Kor. 11:28:

”Maar ieder beproeve zichzelf en ete dan van het brood en drinke uit de beker.”

”*zichzelf*”, niet elkaar! Als het zo zou zijn dat we elkaar moeten beproeven, dan had het hier zeker moeten staan. Dit is naar mijn weten ook de enige Schriftplaats waar gesproken wordt over het onwaardig gebruik van het “Avondmaal.” En als het dan waar zou zijn dat de ene gelovige de andere zou moeten controleren, dan had het hier zeker moeten staan.

Maar er staat juist het tegenovergestelde, namelijk: *“Maar ieder beproeve zichzelf.”* En als wij menen dat wij andere gelovigen moeten weren, omdat ze onwaardig zouden eten, omdat ze bijvoorbeeld niet door onderdompeling en op hun geloof gedoopt zijn, dan onderscheiden wij zelf het lichaam van Christus niet, dan hebben wij een lage dunk van wat het lichaam van Christus is.

En eerste norm van God is, dat iedereen die gelooft gerechtvaardigd is een deel uitmaakt van de opgewekte Christus.

En de volgende norm is dan *“ieder beproeve zichzelf”*. En wanneer iemand een gelovige is, dan is hij best in staat om zichzelf te beproeven en of hij waardig aanzit aan die tafel, want dat is het werk van de Heilig Geest in hem, daar gaat het hier om.

En wanneer wij een idee hebben van hoe het in het lichaam werkt, dan halen wij het wel uit ons hoofd om als lid tegen een ander lid te zeggen: denk er om, ik wil jou er niet bij hebben.

Dat zou alleen kunnen als iemand helemaal geen gelovig is.

Er wordt dus niet gezegd dat iemand niet mag aanzitten als hij niet als gelovige leeft, maar als hij geen gelovige is!! Bij gelovigen is er in dit verband dus geen norm, want wij hebben niet toe te laten of te weren, wij zoeken namelijk niet uit wie leden van het lichaam van Christus zijn, net als wij. Met welk recht zouden we kunnen zeggen: we willen hem of haar er niet bij hebben? Het is familie en die kun je niet uitzoeken, zij horen er net zo goed bij.

Een ander ding is dat we met de levenspraktijk van broeders en zusters geconfronteerd kunnen worden die niet in orde is. Dan is het een ander ding als we er wat van zouden zeggen op grond van de Bijbel. Maar het geeft ons niet het recht om gelovigen, wier levenswandel niet kloppen, te weren van brood en beker, van zoiets fundamenteels. Want brood en beker zijn het uitgangspunt van het nieuwe leven!

Het is wel goed dat als ze de afgelopen zondag hebben aangezeten om ze dan daarna aan te spreken en te vragen of ze wel weten wat dat aanzitten inhoudt. Dat ze lid van het lichaam zijn, maar dan moet het wel in deze volgorde.

De praktijk is, dat wanneer iemand geweerd wordt van het “Avondmaal”, dan is dat alleen ter bescherming van de eigen plaatselijke organisatie, dat argument wordt heel vaak aangehaald. Gelovigen weren van het “Avondmaal”, want anders staat de tucht op de tocht, en men is bang dat het dan allemaal slechter wordt in de plaatselijke gemeente. Maar het is onbijbels, wij hebben dat recht niet.

De plicht die wij hebben is die van **Rom. 14**, waar wij diegenen die zwak zijn juist in het geloof dienen aan te nemen, tot ons dienen te trekken, juist omdat ze zwak zijn. En dan kun je wel zeggen: die mensen wil ik er niet bij hebben, maar dat is de makkelijkste weg. Het is ook onbijbels.

En als een dergelijk persoon dan niet mag aanzitten omdat het ten nadele is van onze plaatselijke reputatie, wat maakt dat uit? Hoe belangrijk is onze reputatie? Wij hebben maar één reputatie, namelijk dat we in Christus voor God gerechtvaardigd zijn en daarom eten wij van het brood en drinken we van de wijn.

En al komen we nog zo'n grote zondaar tegen, als hij een gelovige is dan is hij een rechtvaardige voor God. Dat vinden wij misschien jammer, omdat we liever met de stok zouden zwaaien, vooral als iemand het verziekt in de gemeente, maar zo is het. Onze levenswandel kan op geen enkel moment van invloed zijn op onze positie in Christus. Of we dat geloven is een andere zaak, maar niets kan ons scheiden van de liefde van God. Daarom heeft iedere gelovig het recht om deel te hebben aan brood en beker. Maar waar de apostel Paulus ons het toe opwekt is om dan vervolgen ook de consequenties te aanvaarden. Namelijk te aanvaarden dat we leden zijn van het lichaam van Christus en dat we dien overeenkomst ook behoren te wandelen.

"... eet en drinkt tot zijn eigen oordeel".

Dit betekent dus dat er toch ook praktische consequenties verbonden zijn aan het onwaardig eten en drinken. Men eet en drinkt tot zijn eigen oordeel. En er wordt in **vers 30** gezegd waaruit dat oordeel dan bestaat:

"Daarom zijn er onder u velen zwak en ziekelijk en er ontslapen niet weinig".

Dat wil zeggen, dat oordeel waarover in **vers 29** gesproken wordt, dat is weldegelijk een oordeel wat zijn uitwerking heeft op de oude mens. Het lijkt me duidelijk dat de nieuwe mens niet ziek is of sterft, dat kan niet. Dus het gaat weldegelijk over de oude mens. En hier wordt dan ook inderdaad gezegd dat de ziekte, de zwakheid, en de dood van een christen, van een kind van God, weldegelijk het gevolg kan zijn van een verkeerde geestelijke levenshouding.

Dat is op zich niets bijzonders, want over het algemeen kan gezegd worden dat dood, ziekte of zwakheid in ieder geval het gevolg is van een verkeerde geestelijke levenshouding. Hier gaat het over een oordeel, niet omdat wij elkaar oordelen en weren van het "Avondmaal", maar het gaat hier weldegelijk om een regelrecht ingrijpen van God Zelf. Dus er is weldegelijk een relatie tussen de geest en het lichaam.

Hier gaat het dan om een verkeerde houding, die tot gevolg heeft dat de oude mens geoordeeld wordt omdat God dat doet!! En dat oordeel wat dan eventueel over de gelovige komt is een tuchtmaatregel. Dat is ten behoeve van die gelovige zelf. Behalve als hij sterft, dan is er niets meer aan te doen.

Maar dat oordeel van God is in de eerste plaats ten behoeve van de Heer Zelf, want om Hem gaat het natuurlijk in de eerste plaats. Maar het is ook ten behoeve van zo'n gelovige, namelijk om hem op deze manier weer te oriënteren op de geestelijke dingen.

Paulus zegt zelfs dat het bijzondere genade van de Heer is als wij door Hem getuchtigd worden, omdat het betekend dat de Heer met ons leven bezig is. Dat werkt voor ons gevoel dan misschien negatief uit in ons leven, maar Paulus zegt dat je moet roemen in de verdrukking, want dat betekent dat de Heer in je werkt. Hij ziet je niet als een hopeloos geval, Hij heeft je nog niet opgegeven, maar Hij tuchtigt je nog steeds.

Het wordt gekker als Hij dat niet meer zou doen, want dan betekent het feitelijk dat je aan je lot overgelaten bent.

7.2. Waarom de instelling van het “Avondmaal” tijdens het Pascha?

Om dit goed te kunnen begrijpen moeten we terug naar de instelling van het Pascha in het Oude Testament. “Pascha” komt van een Hebreeuws werkwoord, dat “voorbijgaan” betekent. In de 15^e eeuw voor Christus bevond het volk Israël zich als slaven in Egypte. God had de Farao door Mozes geboden het volk weg te laten trekken om Hem te kunnen dienen. Farao weigerde en God zond een aantal vreselijke plagen om hem te dwingen. Negen plagen waren geweest, en nog steeds wilde Farao niet luisteren.

Toen werd de tiende plaag aangekondigd: de dood van alle eerstgeborenen! Omdat Israël ook in Egypte woonde, betekende het ook de dood van al hun eerstgeborenen.

God heeft het Pascha ingesteld, opdat deze vreselijke straf hun voorbij zou gaan (**Ex. 12:1-6**). Om gered te worden moesten onschuldige dieren het leven laten. Iedere familie moest het bloed van een gaaf mannelijk lam aan de deurposten en de bovendorpel strijken. Dat was voor God een teken om “voorbij te gaan.” Zo’n huis werd niet door Zijn toorn getroffen. Op zichzelf waren de Israëlieten niet beter dan de Egyptenaren; het beslissende was het bloed! Verder lezen we nog in **Ex. 12:48** dat alleen diegenen aan de maaltijd mochten deelnemen die besneden waren, die tot Gods volk behoorden.

Het is duidelijk dat het gave mannelijk lam een uitbeelding is van de Heere Jezus, die Zijn bloed (=leven) gegeven heeft aan het kruis. Op de tafel werd dat geïllustreerd door het geslachte paaslam.

Maar op die tafel stonden ook brood, wijn en sterke kruiden. Want wij hebben niet het leven ontvangen omdat de Heere Jezus voor ons stierf, maar omdat Hij vervolgens opstond uit de dood. En op de tafel werd dat geïllustreerd door het brood en de wijn.

Omdat de dood van Heere Jezus een éénmalig gebeuren is – dat ene offer was genoeg – vinden wij tijdens de viering van brood en beker het paaslam dus niet meer terug. Wat we nog wel terugvinden op de tafel zijn brood en wijn, omdat we iedere dag mogen leven vanuit het nieuwe leven in en met Christus. En alleen diegenen mogen aanzitten die behoren tot Gods volk, namelijk de Gemeente.

De laatste maaltijd die de Heere Jezus gehouden heeft, was niet zomaar een maaltijd, maar een Pascha (**Luk. 22**), waarvan de Heere Jezus zegt: “*Ik heb vurig begeerd dit Pascha met u te eten, eer ik lijd*” (**Luk 22:15**).

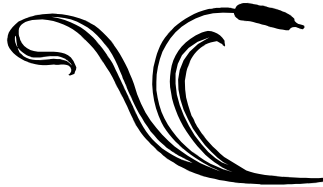
Als de Heere Jezus dan gaat uitleggen wat Hij bedoelt, weet Hij dat de discipelen denken aan de betekenis van het Pascha, waardoor Hij de betekenis van Zijn eigen lijden en sterven kan overbrengen.

We moeten echter niet vergeten dat tijdens deze laatste maaltijd er een geslacht paaslam op tafel stond, dat in tegenstelling met wat er vandaag aan de dag op de tafel staat.

7.3. Waarom is het “Avondmaal” een verkondiging?

De Heer Jezus droeg Zijn discipelen op de laatste avond op om het “Avondmaal” te blijven vieren tot Zijn gedachtenis (**Luk. 22:19**). Paulus haalt dat ook aan in **1 Kor. 11:24, 25** en hij legt dan uit dat wij als gemeente, steeds wanneer we brood en beker vieren, de dood des Heeren verkondigen, totdat Hij komt (**vers 26**).

We hebben inmiddels geleerd dat de viering van brood en beker, zoals we dat vandaag kennen, spreekt over het nieuwe leven en de Gemeente. Centraal bij de viering van brood en beker staat de opgewekte Christus. Maar iemand kan alleen maar opgestaan zijn als hij eerst gestorven is. Vandaar dat het verkondigen van de dood des Heeren gebeurt door de nadruk te leggen op Hem Die uit de dood opstond!!

HOOFDSTUK 8.- LEVEN ALS CHRISTEN

8.1. Inleiding

Legt iemand zijn hand in de hand van Christus, dan is dat het begin van het nieuwe leven. Paulus drukt het zo uit: “*Zo is dan wie in Christus is, een nieuwe schepping: het oude is voorbijgegaan, zie het nieuwe is gekomen*” (2 Kor. 5:17).

Over het nieuwe leven, dat wij in Christus hebben ontvangen, is natuurlijk veel meer te zeggen dan in deze korte studie mogelijk is; we beperken ons tot een aantal belangrijke Bijbelgedeelten.

8.2. Waarom spreken we over “nieuw leven”?

In 1 Kor. 6:12-20 legt Paulus uit dat er in het leven van de christen geen plaats is voor bijv. hoererij, kwaadsprekerij, dronkenschap, jaloezie, roddel enz. Waarom legt Paulus dat uit? Dat zegt hij in vers 20. Hij legt uit dat wij voor onze bekering tot het rijk van satan behoorden, waar de leefregel is: “doe waar je zin in hebt” en velen (ook gelovigen) leven er inderdaad op los. Daardoor kan het volkomen fout gaan in het leven van een mens of zelfs een gelovige.

Maar als we ons leven aan de Heere Jezus hebben gegeven, behoren we noch satan, noch onszelf, maar de Heere Jezus toe. Hij heeft ons gekocht en de prijs daarvoor betaald: Zijn bloed. We hebben een nieuwe Meester gekregen: de Heere Jezus.

Als wij Christus liefhebben, dan willen we ook leven zoals Hij het Zelf van ons vraagt. En alleen door dat nieuwe leven dat we dan leiden, is duidelijk dat we Hem werkelijk kennen (1 Joh. 5:1-4; 1 Joh. 2:4,5).

8.3. Waardoor is “nieuw leven” mogelijk?

God maakt het ons Zelf mogelijk om een nieuw leven met en voor Hem te leiden door ons Zijn Heilige Geest te geven. De Heere Jezus zei het zo tot Zijn discipelen: “*Hij zal u een andere Trooster geven. Hij blijft bij u en zal in u zijn*” (zie bijv. Rom. 5:5; 1 Kor. 3:16). Het is doordat God Zelf in ons wilde wonen, door Zijn Heilige Geest, dat Zijn leven in een door ons tot uitdrukking kan komen.

8.4. Hoe zullen wij dan leven?

Het is zeer belangrijk dat we goed beseffen dat ons oude leven dood is. Paulus legt dat uit in Gal. 2:20. We zijn met Christus gestorven als we ons zondig, “ik-gerichte” leven in de dood gegeven hebben. Paulus zegt dat hij dat gedaan heeft, toch leeft hij; hoe dan? Zijn “ik” leeft niet meer, zegt hij. Het geheim van zijn leven is dat Christus in hem leeft. Dat is zijn kracht. Paulus vertrouwt volkomen op de Heer (niet meer op eigen gerechtigheid door de wet) en leeft vanuit dat geloof.

8.4.1. Wat zou dit praktisch betekenen?

Paulus schrijft in **Gal. 2:20**: “... voor zover ik nu (nog) in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven.”

De man Paulus is niet lichamelijk gestorven; hij is nog steeds een individu die denkt, vermaant, getuigt, strijdt, verdriet heeft, of zich verheugt. Maar, hij leeft nu door het geloof; Paulus overgave aan Christus is als het ware het kanaal waardoor hij de kracht ontvangt om iedere uitdaging in het leven aan te kunnen. (zie ook **Filip. 4:13**).

Het gaat erom dat we ons volkomen aan de Heer overgeven en alles van Hem willen verwachten. Het is niet: ik probeer mijn best voor Jezus te doen. Dan is toch het “ik” weer bezig, en dan gaat het wringen. Nee, Christus woont in mij: ik heb mijn “ik” in de dood gegeven en mijzelf aan Christus gegeven zonder voorwaarde.

Pas wanneer wij het opgeven, kan God beginnen. Hij wacht tot wij uitgeput zijn en niets meer kunnen. God heeft de oude schepping veroordeeld en naar het kruis verwezen. Het vlees doet geen nut! Wanneer wij proberen iets te doen in het vlees, verwerpen wij daarmee eigenlijk het kruis van Christus.

Illustratie: Watchman Nee schrijft: “Ik was eens ergens in China met nog ongeveer twintig broeders. In het huis waar wij logeerden, was voor zoveel personen niet voldoende wasgelegenheid, dus namen wij elke dag een bad in de rivier.

Op een dag kreeg één van ons kramp in zijn been en plotseling zag ik hem wegzinken. Ik wenkte een andere broeder, die uitstekend zwemmen kon, in de verwachting, dat hij onmiddellijk te hulp zou snellen. Maar tot mijn verbazing deed hij niets. Ik werd wanhopig en riep: “Zie je niet, dat die man verdrinkt?” De anderen, die net zo opgewonden waren als ik, riepen al even hard. Maar onze goede zwemmer verroerde zich nog steeds niet. Kalm en beheerst, bleef hij waar hij was, ogenschijnlijk schoof hij de onwelkome taak van zich af.

Intussen werd de stem van de arme drenkeling zwakker en zijn pogingen om zich boven water te houden steeds minder. In mijn hart haatte ik die man, die een broeder voor zijn ogen liet verdrinken, zonder hem te gaan helpen! Maar toen hij werkelijk zonk, was de zwemmer met enkele slagen bij hem en beiden bereikten veilig de oever.

Toen ik de gelegenheid kreeg luchtte ik mijn hart: “Ik heb nog nooit een christen gezien, die zijn eigen leven zo liefhad als jij”, zei ik. “Denk eens, wat een narigheid je die arme broeder had kunnen besparen, als je een beetje minder aan jezelf gedacht had, en een beetje meer aan hem.”

Maar de zwemmer verstond zijn vak beter dan ik. “Als ik eerder was gegaan”, zie hij, “dan had hij zich aan mij vastgeklampt, dat wij beiden waren verdronken. Je kunt een drenkeling niet eerder redden, dan wanneer hij volkomen uitgeput is en geen enkele poging meer doet om zichzelf te redden.”

Als we ons eigen “ik” volkomen overgeven aan God, dan gaat Christus Zijn leven in ons en door ons heen werken door de Heilige Geest die in ons woont.

8.4.2. Wat is de voorwaarde?

Voor de mens ten opzichte van God zijn er drie verschillende posities denkbaar, die we als volgt in schema kunnen brengen:

1) De natuurlijke mens (= iemand die Christus niet heeft aanvaard).

In het leven van deze mens zit zijn “eigen ik” op de troon van zijn leven en voor Christus is daarin helemaal geen plaats. Deze mens plaats Jezus Christus volkomen buiten zijn leven.

Kenmerken van een dergelijk leven kunnen zijn: wanorde, geen vrede, schuldgevoelens, zorgen, lusteloosheid, doelloosheid, teleurstellingen, jaloezie.

De Bijbel spreekt hierover in **1 Kor. 2:14**.

2) De vleeselijke gelovige (= iemand die Christus heeft aanvaard maar in de nederlaag leeft, doordat de persoon zijn/ haar leven niet onder de leiding wil brengen van de Heer).

Kenmerken van een dergelijk leven kunnen zijn: een wettische geest, onreine gedachten, jaloezie, schuldgevoelens, zorgen, teleurstellingen, kritische instelling, lusteloosheid, doelloosheid, voorbijgaan aan zijn bezit in Christus, ongeloof, ongehoorzaamheid, weinig of geen liefde voor God en anderen, een arm gebedsleven, geen verlangen naar Bijbelstudie.

De Bijbel spreekt hierover in **1 Kor. 3:1-3**.

3) De geestelijke gelovigen (= iemand die zich laat leiden door de Heilige Geest).

Kenmerken van een dergelijk leven zijn: liefde, blijdschap, vrede, geduld, vriendelijkheid, betrouwbaarheid, goedheid, Christus staat centraal, gesterkt door de Heilige Geest, brengt anderen tot Christus, effectief gebedsleven, begrijpt Gods Woord, vertrouwt God, gehoorzaamt God.

We zagen dit al in **Gal. 2:20**:

“Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, (dat is), niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij. En voor zover ik nu (nog) in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zich voor mij heeft overgegeven.”

Het kan dus zo zijn dat we wedergeboren zijn, de Heilige Geest ontvangen hebben, maar niet als geestelijke christenen leven. Dat is wanneer we de Heer Jezus niet in alle gebieden van ons leven als Heer willen erkennen; dan blijven we zelf zitten op de troon van ons leven in plaats van Hem, aan wie we ons gegeven hebben, Zijn plaats te geven: de Heere Jezus. Daarom schrijft Paulus in **2 Kor. 5:15** dat Christus voor ons gestorven is, opdat wij die leven niet meer voor onszelf zouden leven, “... maar voor Hem die voor ons gestorven is en opgewekt.” Het “nieuwe leven” kan dus alleen maar tot uitdrukking komen, wanneer we de Heere Jezus niet alleen maar erkennen als Verlosser maar ook als Heer; dat is de voorwaarde.

8.4.3. Gaat dat dan allemaal vanzelf?

Nee, helmaal niet. De mens, ook vaak de gelovige mens, wil toch graag alles zoveel mogelijk zelf doen en het is daarom niet makkelijk de leiding over je leven uit handen te geven. De Heere Jezus zegt dan ook in **Luk. 9:23**, dat wie Hem wil volgen, zichzelf moet “verloochenen.” Dan is “nee” zeggen tegen jezelf, tegen je “ik” en soms doet dat pijn als het gaat om iets in je leven wat je moeilijk kan opgeven.

Daarom spreekt de Heere Jezus ook over “dagelijks je kruis opnemen.” Dat betekent jezelf helemaal verloochenen, je hele eigen leven in de dood willen overgeven.

Tegenwoordig betekent: “die heeft ook een kruis te dragen” eenvoudig: “die heeft het ook moeilijk.” Maar in het Israël ten tijde van de Heere Jezus, wist je, als je iemand met een kruis zag lopen, dat deze man ’s avonds niet meer zou leven. Iemand die zijn kruis droeg, was iemand die bezig was te sterven.

8.5. Hoe wordt het “nieuwe leven” zichtbaar?

In **Joh. 15:1-8** legt de Heere Jezus uit dat de discipelen God verheerlijken wanneer ze veel vrucht dragen (**Joh. 15:8**). Voordat wij ons leven aan de Heere Jezus gaven, konden we zelf geen geestelijke vruchten voortbrengen voor God, want we waren geestelijk dood (**Ef. 2:1**). Toen we echter ons geloof volkomen op Christus stelden, werden we weer verbonden met de bron van het leven, zoals in de wijnbouw een rank geënt wordt op de wijnstok, waaraan zij haar levenssappen onttrekt.

Zo vergelijkt de Heere Jezus Zichzelf ook met een wijnstok. Als wij door de Heilige Geest geleid worden, dan gaan wij vruchten voortbrengen die door de Heilige Geest bewerkt worden. Dit is dus alleen mogelijk wanneer de Heere Jezus het door ons heen mag bewerken; daarom moeten we in Hem blijven, leven in voortdurende overgave aan Hem. We horen en gehoorzamen Zijn stem, die tot ons spreekt door Zijn Woord en door Zijn Geest.

8.6. Wat is geestelijke vrucht?

In **Gal. 5:22** noemt Paulus negen aspecten van de geestelijke vrucht die de Heilige Geest in ons leven kan voortbrengen. Het is deze vrucht die juist in onze tijd, die gekenmerkt wordt

door hardheid, onverschilligheid en egoïsme, wel moeten opvallen.

Aan de manier waarop we leven zal ook duidelijk blijken of de Heer veel voor ons betekent: een intensief gebedsleven, het dagelijks lezen en overdenken van de Bijbel, vertrouwen op God, vertellen over Jezus aan anderen enz., het zijn allemaal dingen waaraan anderen kunnen bemerken hoe belangrijk voor ons leven de relatie met Christus is.

Als we het plaatje van de geestelijke mens bekijken, dan vinden we daar een aantal eigenschappen van die geestelijke mens.

Of bij een gelovige deze eigenschappen meer of minder tot uiting komen, hangt af van zijn vertrouwen op God in ieder facet van zijn leven en van zijn volwassenheid in Christus.

Een christen die nog maar pas iets is gaan begrijpen van het werk van de Heilige Geest, moet niet ontmoedigd zijn, als hij niet zoveel “vrucht draagt” als christenen, die het werk van de Heilige Geest al langer hebben ervaren.

8.6.1. Wanneer kan ik geestelijke vrucht voortbrengen?

Het is de Heer Zelf die door de Heilige Geest mogelijk wil maken dat ons leven vrucht draagt. Dat betekent dan ook dat wij de Geest daarvoor in ons leven alle ruimte geven: “*Wordt vervuld me de Geest*” (Ef. 5:18).

Zonde in ons leven kan het werk van de Geest in de weg staan, hoewel dat niet de bedoeling is. Maar als we gezondigd hebben door zwakheid of ondoordachtzaamheid, moeten we niet bij de pakken gaan neerzitten. We mogen gelijk naar God gaan en onze noden en zwakheden bij Hem brengen, we mogen het tegen God zeggen. God is getrouw.

Daarnaast is het ook goed als je een ander wat “aangedaan” hebt om ook naar zo’n persoon te gaan en om vergeving te vragen. Dat is erg belangrijk om de praktische gemeenschap met elkaar in stand te houden.

8.7. Waar moet ik beginnen?

De basis van dit alles ligt in het feit dat wij in Jezus Christus, een levende relatie hebben gekregen met God Zelf. Hij is Degene die ons het “nieuwe leven” gegeven heeft en als onze hemelse Vader verlangt Hij er naar om ons als Zijn kinderen ook op te voeden en ons te vormen naar het beeld van Christus. Daarom is het belangrijk dat wij onszelf telkens weer in Zijn handen overgeven.

De gelovige die Ps. 42 geschreven heeft, wist dat zijn leven moest zijn leven uit God. In de eerste paar verzen schrijft hij het volgend:

*“Gelijk een hinde die naar waterbeken smacht,
zo smacht mijn ziel naar U, o God.
Mijn ziel dorst naar God, naar de levende God;
wanneer zal ik komen om voor Gods aangezicht te verschijnen?”*

(Ps. 42:2, 3)

We zien hier dat de Psalmschrijver God zó goed kent dat, als om de één of andere reden de verbinding niet goed is, of door drukke werkzaamheden die verbinding er een zekere tijd niet geweest is, hij heel sterk naar God verlangt. Ja, hij smacht naar Hem, niet in de allereerste plaats naar de zegening op het werk, maar naar Hem, naar God persoonlijk.

Dat is het beginpunt, daar moet het in ons leven ook beginnen en om draaien.

En hiermee komen we weer terug bij het onderwerp “stille tijd.” Mogen wij een regelmatige omgang hebben met de Heer, waarin we Hem tot ons laten spreken door Zijn Woord en tot Hem mogen spreken door het gebed.

Alleen dan, wanneer we er werkelijk ernst mee maken om de Heer zo beter te leren kennen, kan Hij ons stapje voor stapje brengen naar het doel dat Hij met u en mij heeft.

HOOFDSTUK 9.- DE TOEKOMST

9.1. INLEIDING

Over de Bijbelse leer aangaande de toekomst bestaat veel onduidelijkheid en verwarring. Enerzijds is er door sekten veel gespeculeerd over de tijd die komen gaat.

Maar anderzijds hebben de kerken, wellicht als reactie hierop, de gelovigen dikwijls onwetend gehouden over de zaken die de Bijbel wel heeft geopenbaard. Daardoor is het boek Openbaring voor velen een “gesloten” boek gebleven, hoewel het juist een niet-verzegeld boek is (**Openb. 22:10**).

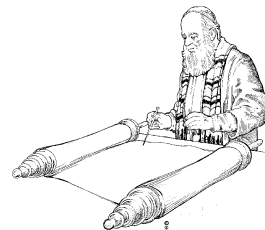
Daardoor is ook de roep: Kom, Heere Jezus! bij velen verstomd, terwijl toch juist de komst van Christus het uitzicht is voor de gelovigen, die God dienen in een hopeloze wereld.

9.2. Kunnen wij iets weten over de toekomst?

Er zijn drie wegen waarmee we ons met de toekomst kunnen bezig houden:

- 1) De eerste weg is de menselijke weg, die van prognose, waarmee de zgn. Futurologie zich bezig houdt. Wij doen dat in zekere zin allemaal, bijv. wanneer we onze plannen maken voor een reis, of een gebeurtenis. Wij mogen dit ook doen, ook al is ons zicht beperkt, mits wij het voorbehoud van Jakobus in acht nemen: Zo de Heere wil en wij leven (**Jak. 4:15**).
- 2) De tweede weg is de goddelijke weg, die van profetie. Wij vinden deze in het profetisch Woord van God, en ons wordt zelfs aangeraden ons hiermee bezig te houden, om God te vragen naar de toekomst, en niet te rade te gaan bij wat mensen zeggen, en nog minder bij wat komt uit occulte bron (**Jes. 33:3; Openb. 1:1-3**).
- 3) De derde weg is de duivelse weg, een weg die God verboden heeft, die van voorspellen. Het is de weg van occultisme, waarzeggerij, spiritisme, astrologie, oosterse mystiek. Sommige mensen gaan die weg toch, soms omdat ze niet beter weten, soms in uitdrukkelijke ongehoorzaamheid aan God (**Deut. 18:10-14; Jes. 8:19,20**).

9.3. Wat is profetie

Profetie komt van het Grieks pro-phémi, wat betekent: voorzeggen. Niet allereerst in de zin van toekomstvoorspelling, maar in de betekenis van “namens iemand spreken.” Een profet

spreekt namens God, hij is de zegsman van God, hij ziet de dingen van God en maakt die op Zijn bevel aan de mensen bekend (**1 Sam. 9:9**).

Een profeet van God kan niet maar zeggen wat hijzelf wil, bijv. als “wishful thinking”; ook kan hij geen mensen naar de ogen/oren spreken, maar hij staat onder Gods gezag en spreekt alleen wat hem wordt opgedragen (**2 Kron. 19:25; Ez. 13:2, 3**).

Echte profetie is absoluut betrouwbaar; mensenwoord is dat niet, en valse profetie verleidt en brengt tot slavernij. De Bijbel is absoluut betrouwbaar, maar we mogen die niet eigenmachtig uitleggen (**2 Petr. 1:19-21**).

9.3.1. Komen alle profetieën ook letterlijk uit?

De profetieën van de Bijbel kunnen we verdelen in een drietal tijdsgroepen:

- a. met betrekking tot de geschiedenis van Israël, vóór, tijdens en na de ballingschap, bijv. **Jer. 29:8-10**.
- b. met betrekking tot de eerst komst van Jezus Christus als mens op aard (**Micha 5:1**).
- c. met betrekking tot de tweede komst van Jezus Christus, het herstel van Israël en de openbaring van Christus' heerschappij in het Koninkrijk van God op deze wereld (**Hand. 3:17-26**).

De profetieën van de beide eerste tijdsgroepen zijn letterlijk zo uitgekomen; die van de derde periode wacht nog op hun vervulling, maar zullen zeker komen, zoals beschreven is in:

* **1 Thess. 5:23, 24** : De komst van onze Heere Jezus Christus

* **Rom. 11:25-27** : het behoud van heel Israël

9.4. Spreekt de Bijbel alleen maar over Israël en de Gemeente?

Israël en de Gemeente zijn wel het belangrijkste waar het in de Bijbel over gaat, als onderdeel van het heilsplan van God. Maar er wordt ook veel gesproken over andere landen en volken. Meestal, zoals in de profetische boeken, staan die volken in een betrekking tot Israël, zoals Egypte, Babel (Irak) en Assur.

Maar er zijn twee boeken die ons veel zeggen over het verloop van de (toekomstige) wereldgeschiedenis. Dat zijn de boeken Daniël uit het Oude Testament en Openbaring uit het Nieuwe Testament.

Bovendien zijn er passage uit het Nieuwe Testament, zoals **Matth. 24**, die ons veel bijzonderheden geven over de tijd van het einde, vlak vóór en ook ná de wederkomst van Christus.

Het boek Daniël is echt een boek over de wereldgeschiedenis. Hier is heel veel over te zeggen, vooral vanuit een vergelijking van de profetische gedeelten van:

- **Dan. 2:31-45** : De droom van koning Nebukadnézar van Babel
- **Dan. 7:2-27** : Het visioen van Daniël van de vier dieren
- **Dan. 9:24-31** : De openbaring aangaande de 70 (jaar)weken

Het zou te ver voeren om hier uitvoerig op in te gaan. Wel is het van belang om het eerstgenoemde gedeelte goed te bestuderen, omdat we daaruit belangrijke algemene conclusies kunnen trekken, namelijk:

- * Wij leven (nog steeds) in de “tijden der heidenen”, dat wil zeggen de volkeren bepalen wat er moet gebeuren en niet Christus.
- * De ontwikkeling van deze tijden is niet omhoog, steeds beter en beschaafder, maar integendeel omlaag, negatief.
- * Het Koninkrijk dat de God des hemels zal oprichten komt tot stand zonder toedoen van mensenhanden als een werk van God alleen.
- * Dit laatste zal niet een langzame ontwikkeling betekenen, maar een catastrofe, een crisis die alle menselijke systemen zal verpletteren.

9.5. Wat is de Bijbelse toekomstvisie?

Wij kunnen er niet omheen dat ook onder Bijbelgetrouwe christenen hierover verschillend wordt gedacht. Maar met de erkenning van de verschilpunten, is toch het belangrijkste dat men over het algemeen verwachtend uitzie naar de wederkomst van Christus.

9.5.1.

Welke gebeurtenissen hebben we te verwachten vóór de tweede komst (wederkomst) van Christus?

De Bijbel beschrijft duidelijk een tweetal gebeurtenissen, een met betrekking tot de Gemeente van Jezus Christus, een met betrekking tot de wereld, en dan in het bijzonder aangaande Israël.

De Gemeente van Jezus Christus ziet uit naar de wederkomst van haar Heer en Heiland. Hieraan gaat voor de gelovigen vooraf de opname of wegrukking naar Christus toe in de lucht, wanneer de Heer hiertoe een teken geeft, een bazuinstoot (**1 Kor. 15:51-53**). Dit zal overigens plaatsvinden met alle, vóór die tijd ontslapen, gelovigen, die ons daarin zullen voorgaan (**1 Thess. 4:13-17**).

Voor Israël en de wereld staat een tijd te wachten van grote verleiding en grote verdrukking (**Matth. 24:21, Openb. 3:10**). Na de opname van de Gemeente zal er een periode van 3 ½ jaar verdrukking aanbreken voor het volk Israël, die genoemd wordt de “*tijd van Jakobs benauwdheid*” (**Jer. 30:7, Dan. 12:1**).

9.5.2. Is het nodig om dat allemaal precies te weten?

Voor ons behoud is het voldoende om ons geloof te stellen op de Heere Jezus Christus. Maar wij hebben als gelovigen in deze wereld ook uitzicht en verwachting nodig. Met het oog daarop (en niet ter wille van onze nieuwsgierigheid!) heeft God ons een blik in de toekomst gegeven waarmee wij elkaar mogen versterken, bemoedigen, en vermanen:

- als troost en hoop (**1 Thess. 4:18**), vertaald met vermanen
- als reiniging en heiliging in de strijd van dit leven (**Joh. 3:3**)
- als aansporing om waakzaamheid te zijn en te dienen
- als uitzicht tijdens onze aardse loopbaan of levenswandel, die vol is van tegenstand en strijd (**2. Tim. 3:7,8**).

9.6. Wat gebeurt er straks op aarde?

We krijgen een periode waarin de “koning van Babel” (het eerste beest uit **Openb. 13**) zal optreden samen met de antichrist (het tweede beest uit **Openb. 13**).
Hen wordt volmacht gegeven om:

- de wereld te verleiden met een valse vrede (**1 Thess. 3:5**)
- de gelovigen te vervolgen (**Openb. 13:15-17**)
- de volken op te zetten tot opstand tegen de Allerhoogste (**Ps. 2:1-3; Openb. 16:12-16**).

We moeten twee verdrukkingen onderscheiden:

- 1) voor Israël : een periode van 3 ½ jaar. Deze eindigt met de komst van Christus op de Olijfberg, wanneer Israël de Naam des HEEREN heeft aangeropen (**Zach. 14:1-7**).

Opm: Als Christus wederkomt op de Olijfberg is daarmee het Koninkrijk nog niet over de gehele wereld opgericht, maar nog alleen over Israël. Vandaar dat er 144.000 uit de twaalf stammen van Israël zullen worden uitgekozen om alsnog het Evangelie van het Koninkrijk te prediken aan alle volk en stam en taal en natie (**Openb. 7:1-8**). Dit zal gebeuren tijdens de verdrukking over de gehele wereld (zie punt 2).

- 2) voor alle volkeren: een periode van 33 jaar. Deze eindigt met de slag en de val van Babel en het begin van een periode van vrede van duizend jaar. De strijd en de val van Babel wordt de slag om Armageddon genoemd (**Openb. 16:16**).

Opm: Dat getal 33 jaar kom je niet letterlijk zo in de Bijbel tegen, maar wel indirect via bijv. de typologie en de aanduiding van één generatie, dan wel geslacht (=veertig jaar) (**Matth. 24:34**).

9.7. Wat gebeurt er met de aarde bij Christus' wederkomst?

Christus zal, zo zegt de Bijbel, de aarde en de volkeren richten. Hij zal alle volkeren verzamelen in het dal Jósafat, in Israël, en daar zal Hij hen als Rechter oordelen (**Joël 3:2, 12**).

Christus zal, zo zegt **Matth. 25:31**, plaatsnemen op de troon Zijner heerlijkheid. Daar zal Hij de volken scheiden, zoals de herder de schapen scheidt van de bokken (**Matth. 25:32, 33**). Dit gericht, het volkerengericht, vindt dus op de aarde plaats. Zelfs de geografische plaats wordt hierbij genoemd, namelijk het grote dal Armageddon in de vlakte van Jizreël (**Openb. 16:16**), in het bijzonder het dal Jósafat.

Opm.: Wij moeten dit gericht goed onderscheiden van de beide andere gerichten, die in de hemel plaatsvinden. Die twee gerichten zijn:

* voor de rechterstoel van Christus: hier worden de werken van de gelovigen beoordeeld die deel uitmaken van de Gemeente. De rechterstoel van Christus wordt ook wel Bèma of genadetroon genoemd (**1 Kor. 3:12-15; 2 Kor. 5:10**).

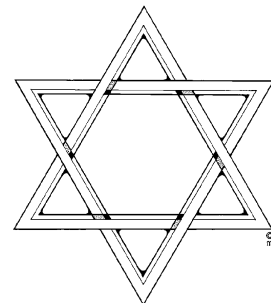
* voor de Grote Witte Troon: zij die niet geloven hebben het oordeel vóór zich, na het sterven (**Hebr. 9:27**). Zij zullen worden geoordeeld en veroordeeld op grond van het feit dat hun namen niet staan geschreven in het boek des levens en van het Lam (**Openb. 20:11-15**). Dit oordeel vindt plaats op de jongste dag; het scheiden van de volkeren.

Ná dit grote volkerengericht, zal de aarde weer bewoonbaar zijn voor de mensen/volkeren die dán leven, en voor Gods volk Israël in het bijzonder (**Zach. 14:8-21**). Zij die zijn overgebleven van de volken die ten oorlog trokken, zullen dan jaarlijks heentrekken om zich neer te buigen voor de Koning, de HEERE der heerscharen (**Zach. 14:16**).

Er is dus een grote toekomst voor de aarde en haar volkeren. Wij willen en kunnen hierover niet zwijgen, waarvan de Bijbel zo duidelijk spreekt. Ook tegen de toenemende doemdreiging en het doemdenken mogen wij weten dat er gejubeld zal worden als Jezus Koning zal zijn over de hele aarde:

- een jubel in Israël, land en volk (**Jes. 35:1-10**)
- een jubel bij de volken (**Ps. 67:2-6**)
- een jubel op de hele aarde (**Ps. 100:1-5**)

Welzalig het volk dat die jubelroep kent (**Ps. 89:16**).

HOOFDSTUK 10.- WAT MOET IK NU DOEN?

Na dit alles hebben wij enigszins een idee van de boodschap van de Bijbel. Een boodschap van God aan de mensen, aan ieder mens, ook aan u, aan jou die dit leest. Deze tijd is een onderdeel van Gods grote heilsplan voor Zijn schepping, voor de aarde en wie daarop wonen. Maar deze tijd loopt ten einde, net zoals ons leven maar kort is, zoals ook het gras verdort en de bloem, hoe schoon ook, afvalt (**Jes. 40:6-8**).

Maar het Woord van onze God houdt eeuwig stand en wie Zijn Woord bewaart, de wil van God doet, blijft tot in eeuwigheid. Lang nadat deze wereld zal zijn voorbijgegaan.

Daarom is het voor ons: Gods NU! NU kunnen wij in geloof aannemen wat Hij ons schenkt: Jezus Christus voor ons, voor u en mij. Mogen ij uit Hem blijven leven.

We eindigen met de laatste verzen uit de Bijbel (**Openb. 22:17, 20, 21**).

En de Geest en de Bruid zeggen: Kom.

En wie 't hoort, zegge: Kom!

En wie dorst heeft, kome,

En wie wil, hij neme

het water des levens om niet!

Hij die deze dingen getuigt

zegt: JA, IK kom met spoed.

Amen, ja kom, Heer Jezus

en laat uw genâ met allen zijn.

APPENDIX

1. Het lidmaatschap van de Gemeente.

Tot welke kerk behoort u? Dat is de vraag, die gewoonlijk al gauw wordt gesteld, wanneer mensen elkaar ontmoeten en tot hun blijdschap elkaar leren kennen als gelovigen in Jezus Christus, als kinderen Gods. Dan klinkt het: “En – als ik vragen mag – tot welke kerk behoort u?” Vreemde vraag toch eigenlijk!

Vreemd voor mensen die instemmen met de aloude belijdenis: “Ik geloof in één heilige, algemene, christelijke kerk.” Als men toch gelooft, dat er slechts één kerk is, hoe kan men elkaar dan vragen tot welke kerk men behoort? Is het dan met dat geloof eigenlijk wel helemaal in orde?

Christenen uit de apostolische tijd zouden raar opgekeken hebben, als men hun had gevraagd, tot welke kerk zij behoorden. Zij zouden de vraag ook niet begrepen hebben. Zij kenden – slechts één kerk: de Gemeente Gods, de Gemeente van Christus.

Christenen in onze tijd echter behoren over het algemeen tot twee kerken: behalve van de “algemene christelijke kerk” maken zij ook nog deel uit van een menselijke organisatie, een “instituut”, waaraan zij eveneens de naam kerk geven. Zij zijn lid van de Kerk met een grote K (zoals zij zelf zeggen), en dan ook nog van hun eigen kerk, met een kleine k.

De kerk (of gemeente), waarvan wij in het Nieuwe Testament lezen, is echter geen instituut of organisatie. Ook de zogenoemde plaatselijke kerk of gemeente niet. Gods Woord maakt geen onderscheid tussen “algemene” en “plaatselijke” kerk. De Bijbel kent slechts één kerk, één gemeente: **het Lichaam van Christus**. We lezen van de gemeente te Korinthe, te Éfeze, te Jeruzalem, enz., maar deze “gemeenten” traden niet op als aparte, zelfstandige grootheden, als evenzoveel “lichamen”. Christus heeft slechts één Lichaam; de gedachte aan méér lichamen is absurd.

Als de apostel Paulus dus aan de gemeente te Korinthe schrijft: “*En gijlieden zijt het lichaam van Christus*⁴”, dan is het daaruit reeds zondermeer duidelijk, dat hij niet een aparte plaatselijke “gemeente”, maar de gemeente, de algemene christelijke kerk, op het oog heeft. Dit wordt onmiddellijk bevestigd door het volgende vers, waarin de apostel kennelijk van de hele gemeente, de christenheid, spreekt, als hij zegt in **vers 28**:

“En God heeft er sommigen in de Gemeente gesteld, ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, daarna krachten, daarna gaven der gezondmakingen, behulpzels, regeringen, menigerlei talen.”

De gemeente te Korinthe, waarop Paulus deze uitspraak toepast, is voor hem dus niets anders dan de totale gemeente, de Christenheid. Hij schrijft dan ook niet aan de

⁴ 1 Kor. 12:27.

gemeente *van* Korinthe (alsof dit iets apart zou zijn), maar aan de gemeente *te* Korinthe.

Aan *de* gemeente!

Een zogeheten plaatselijke gemeente in de Bijbel is niet een “deel” van de gemeente, zij is de gemeente zelf! Juist daarom kan zij de naam “gemeente” dragen. Dat zou niet kunnen, als zij slechts een deel van de gemeente was.

Waar nu in de Bijbel de plaatselijke bijeenkomsten van de gelovigen de naam “gemeente” dragen, dus dezelfde naam als ook het geheel draagt, dan is hiermee bewezen, dat zulk een plaatselijke bijeenkomst als een bijeenkomst van de christenheid zelf gedacht wordt. In die plaatselijke bijeenkomst is de hele gemeente vertegenwoordigd.

De naam “gemeente” is haar erenaam.

Uit het bovenstaande blijkt ook, dat elke vergelijking van de gemeente van Christus met een menselijke vereniging, organisatie, corporatie, onmogelijk is.

Maar er is meer.

De Bijbel spreekt niet slechts van de gemeente in een of andere stad, maar ook van verschillende gemeenten – vergaderingen van de christenheid – in dezelfde stad.

Wij lezen daarvan in **Rom. 16:5**; **1 Kor. 16:19**; **Kol. 4:15** en **Fil. :2**, waar zij uitdrukkelijk “de gemeente” genoemd worden, maar ook o.a. in **Rom. 16:10-16** en **Hand. 2:46**. Zowel in Rome als in Korinthe, in Kolosse als in Jeruzalem en elders kwamen de gelovigen, vaak avond aan avond, in tal van huizen in kleine kring bijeen, niet als leden van een organisatie of vereniging, maar eenvoudig als gelovigen, als christenen, als kinderen van God. *Als gemeente van Christus*. Zij vergaderden in de naam van de Heere Jezus, en Christus Zelf was in hun midden⁵.

Geen christen behoorde rechtens tot een bepaalde vergadering. Hij kon vandaag aan deze, morgen aan die bijeenkomst deelnemen, hetzij in dezelfde stad of ergens anders. Men kwam als *christenen* bijeen, dit is als gemeente. En omdat een christen vanzelfsprekend overal christen was waar hij zich ook bevond, kon hij ook overal met gelovigen op gelijke voet samenkomen.

Men vergaderde in elke stad op vele plaatsen; maar op de zondag kwam iedereen zoveel mogelijk bijeen in één samenkomst, die dus enigszins als hoofdbijeenkomst kon worden gerekend. Daar werd ook brood en beker gevierd. Er stond echter niets in de weg, om ook in een andere bijeenkomst “het brood te breken”, of te dopen⁶.

Elke bijeenkomst, hoe klein ook, was gemeente! Geen enkel had voorrang boven een andere, of was aan een andere ondergeschikt. Er waren gemeenten overal in het rond in de hele wereld, maar ook overal in het rond in een zelfde stad. Niemand was lid van een bepaalde “gemeente”. Niemand behoorde rechtens tot een bepaalde bijeenkomst.

⁵ Matth. 18:20.

⁶ Om te dopen had men trouwens helemaal geen bijeenkomst nodig, zie Hand. 8:36, 37.

Het waren bijeenkomsten van gelovigen zonder meer, geen afdelingsvergaderingen van een vereniging.

Er was ook geen organisatorisch verband. Men geloofde in één heilige, algemene, christelijke kerk, en men leefde uit dat geloof. Men vroeg elkaar niet: tot welke kerk behoort u? Men kon dat ook niet vragen; men kende maar *één gemeente*. Men was christen, en men kwam bijeen als christenen, dit is als gemeente van Christus, hier en ginds, altijd en overal dezelfde gemeente: de christenheid. En de Heer was in hun midden.

2. Wat is de kerk?

Eeuwenlang heeft men kerk genoemd, wat helemaal geen kerk is, en men kon dat doen, omdat men van de inhoud van dit woord geen heldere voorstelling had. En dit onopgeloste kerkelijke vraagstuk, dat wil zeggen de vaagheid over het protestantse kerkbegrip, en de verwarring die zich achter het zo ongelukkig gekozen woord “kerk” verbergt, vormen de diepste oorzaak van de tegenwoordige kerkelijke twisten. En deze uitspraak heeft volle kracht ook voor de kerkelijke verdeeldheid in Nederland!

Het woord “kerk” is inderdaad wel erg ongelukkig uitgevallen. Het heeft geen vorm of kleur. Het spreekt ons niet aan. Het zegt ons niets; om de eenvoudige reden, dat het nooit in enig ander verband voorkomt.

En het woord “gemeente”, dat in onze gewone Bijbelvertalingen gebruikt wordt, is eigenlijk niets beter. Weliswaar is het niet zo volkomen vorm- en kleurloos als “kerk”, omdat we het ook op ander terrein kennen, namelijk als deel van de staat: Nederland is verdeeld in honderden gemeenten. Maar jammer genoeg wijst het daarmee in een heel verkeerde richting, en kan meehelpen om ons van de gemeente van Christus een verkeerde voorstelling te geven!

Wat is dan de kerk?

Het Griekse woord “ecclesia”, waarvan kerk of gemeente de vertaling wil zijn, is helemaal geen kleurloos woord! Het heeft een zéér bepaalde betekenis. En ook slechts één betekenis: “volksvergadering”.

In de na-klassieke tijd, dat is in de tijd van Christus en de apostelen, ging het woord ecclesia over op iedere volksvergadering; dus ook op feestvierende of zelfs een oproerige volksmenigte. Maar altijd bleef daarbij de gedachte aan een volksvergadering behouden.

Uit het Nieuwe Testament kan een en ander nader toegelicht worden. In **Hand. 19:32, 39, 40** komt ecclesia driemaal voor als aanduiding van de volksvergadering van de vrije stadsburgers, hetzij op wettige wijze bijeengekomen, hetzij onrechtmatig bijeengekomen.

In **Hand. 7:38** betekent ecclesia de vergadering van het Israëlitische volk in de woestijn onder Mozes.

Een consequente vertaling van het Nieuwe Testament zou dus vorderen, dat ecclesia overal met “volksvergadering” werd weergegeven. De “gemeente” Gods is de volksvergadering Gods, de volksvergadering van Christus.

Zij is de vergadering van Gods volk, en géén vereniging, géén instituut. Hier blijkt hoe nietszeggend het woord “kerk”, en hoe misleidend het woord “gemeente” is!

Het spreekt vanzelf, dat in een Griekse vrijstaat slechts één ecclesia was: de volksvergadering van alle vrije burgers. Evenzo vanzelfsprekend bestond er in het Oude Testament slechts één “ecclesia” de volksvergadering van Israël. En op dezelfde manier was er, naar het spraakgebruik van de eerste Christenheid, slechts één ecclesia: de volksvergadering van de Christenheid.

Maar die éne volksvergadering (gemeente) vergaderde over de hele wereld op tal van tijden en plaatsen, en ook wel op hetzelfde tijdstip op méér plaatsen tegelijk.

Er is slechts één algemene kerk, slechts één volk van God, slechts één ecclesia. Maar die éne ecclesia treedt aan de dag in talloze ecclesia's, het éne volk van God in tal van volksvergaderingen, die allemaal gelijkwaardig zijn als verschijningsvormen van de éne gemeente van God.

Daarbij is het onverschillig of er veel of weinig, mannen of vrouwen, begaafde of minder begaafde broeders en zusters aanwezig zijn. Overal waar, en telkens wanneer, gelovigen bijeen zijn, al zijn het er ook slechts twee of drie, in de naam van de Heere Jezus, want alleen die heerlijke Naam bindt hen samen, dáár is de gemeente, de Christenheid.

De beroemde ecclesia van Athene mocht in bepaalde gewichtige aangelegenheden slechts een beslissing nemen, als minstens zesduizend burgers aanwezig waren. Maar in de gemeente (ecclesia) van Christus is dat zo niet. Het kleinst mogelijke aantal broeders of zusters, dat in de naam van de Heere Jezus vergadert of bijeenkomst, geniet al de voorrechten en zegeningen van de gemeente, de volksvergadering van de christenheid, naar het woord van de Heer:

“Want waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn Naam, daar ben Ik in het midden van hen⁵.”

Ook de kleinste vergadering of bijeenkomst van gelovigen is compleet, omdat Christus Zich in hun midden bevindt, Die immers alles in allen vervult⁶.

Conclusie: Er is slechts één gemeente (ecclesia), al komt die gemeente misschien op duizenden plaatsen tegelijk bijeen.

5 Matth. 18:20

6 Ef. 1:23

3. Toetreding tot de Gemeente (ecclesia).

Hand. 2:46, 47:

26. *En dagelijks eendrachtelijk in den tempel volhardende, en van huis tot huis brood brekende, aten zij te zamen met verheuging en eenvoudigheid des harten;*
27. *En prezen God, en hadden genade bij het ganse volk. En de Heere deed dagelijks tot de Gemeente, die zalig werden.*

1 Kor. 12:18:

“Maar nu heeft God de leden gezet, een iegelijk van dezelve in het lichaam, gelijk Hij gewild heeft.”

1 Kor. 12:13:

“Want ook wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt; hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij dienstknechten, hetzij vrijen; en wij zijn alleen tot één Geest gedrenkt.”

Het toevoegen aan het lichaam of aan de gemeente wordt hier toegeschreven aan de Heere Jezus, aan God en aan de Heilige Geest. Maar God voegt mensen niet toe aan een organisatie of vereniging. Zij zijn daarom niet Zijn gemeente!

4. Wie zijn de leden van de Gemeente?

De bekering en wedergeboorte zijn het proces waardoor men toegevoegd wordt aan de gemeente, daaruit volgt dat er in de gemeente niemand is die niet gelovig en dus wedergeboren is.

In **Ef. 2:19** staat:

*“Zo zijt gij dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der heiligen en, **huisgenoten Gods;**”*

5. De band der gemeenschap.

Wat de gelovigen in de praktijk één maakt is de liefde. Dus niet of iemand op papier wel of geen lid van de gemeente is!

“En boven dit alles [doet aan] de liefde, dewelke is de band der volmaaktheid⁷.”

“Opdat hun harten vertroost mogen worden, en zij samengevoegd zijn in de liefde, en [dat] tot allen rijkdom der volle verzekerdheid des verstands, tot kennis der verborgenheid van God en den Vader, en van Christus⁸.”

6. Wat is het Lichaam van Christus?

Voor het antwoord op deze vraag moeten we niet terecht bij statuten en reglementen. Statuten en reglementen bepalen niet het geestelijke leven van de gemeente, dan wel de individuele gelovige, maar alleen Gods Woord. Statuten en reglementen bepalen ook niet wat of wie de Gemeente van Christus is.

In Nederland hechten wij blijkbaar belang aan het beschermen en bewaren van de *eigen* identiteit (Baptist). Maar wat is dat: eigen identiteit? Wat is het Baptist-zijn, het Pinkster-zijn, het Gereformeerd-zijn in het licht van de Bijbel? Dit plaatsen in hokjes is niet iets wat we in Gods Woord terugvinden, maar is ontstaan vanuit de kerkgeschiedenis en de traditie van de kerk. Dit alles hebben wij nog eens versterkt door de vele verschillende namen die wij onze gemeenschappen hebben gegeven, om toch maar duidelijk te maken, dat wij anders zijn en anders denken dan de andere broeders en zusters. Over eenheid gesproken! De meeste nadruk in christelijk Nederland ligt veel meer op wat ons onderscheidt van elkaar, dan op wat ons samenbindt.

Een gelovige, die vanuit de droevige kerkelijke verwarring oog heeft gekregen voor wat werkelijk het lichaam van Christus is, namelijk een levend organisme waardoor men door bekering, wedergeboorte en de Geestesdoop deel aan krijgt, kan onmogelijk langer “lid” blijven van enig kerkelijk instituut. Institutionele vormen verhinderen de

⁷ Kol. 3:14.

⁸ Kol. 2:2.

vrije werkzaamheid van de Heilige Geest. Zij dwingen het levende organisme in een knellend keurslijf van kerkelijke bepalingen, en belemmeren de normale functionering van de door God gestelde organen. Zij verzwakken de persoonlijke verantwoordelijkheid van de gelovigen tegenover Christus, maken inbreuk op hun rechtstreekse afhankelijkheid van de Heilige Geest, en verstikken daardoor het normale Geestesleven. De Geest wordt er door bedroefd en uitgeblust, en het wezen van de ecclesia (gemeente) aangetast.

De scheuringen binnen de christenheid komen daaruit voort, dat men aan de gemeente, aan het leven van de christenheid met God, een rechtsorde heeft opgelegd. Immers het ogenblik komt, het moet komen, en het komt telkens opnieuw, dat een deel van de gelovigen de handhaving van dit kerkrecht in een bepaald geval ziet als onrecht voor God, en zich daarom vanwege hun geweten van dat “recht” moeten losmaken. Het kan dan niet uitblijven, dat de anderen hen daarom als “scheurmakers” kwalificeren. En zo ontstaat er verontwaardiging over en weer, de harten worden pijnlijk gewond, en de scheur wordt breed en diep. Maar bij alle wederzijdse verwijten ligt de eigenlijke oorzaak *in het kerkrecht zelf*, dat over de gewetens wil heersen en daarom met het wezen van het christendom: de persoonlijke leiding van iedere gelovige door de Geest van God, in onverzoenlijke strijd is!

Hierdoor wordt verklaard, waarom er zoveel oprechte, diepernstige kinderen van God worden gevonden, die praktisch zo goed als alleen staan. Van de kant van de institutionele kerk worden zij aangemaand tot terugkeer, tot onderwerping en gehoorzaamheid. Maar zij kunnen niet, omdat het een gehoorzaamheid aan menselijke rechtsvormen zou betekenen, en daarom ongehoorzaamheid aan Christus. Zouden ze toch terugkeren naar het kerkrechtelijke systeem, dan zullen zij gewaar worden, dat ze deze stap gedaan hebben ten koste van de vrede en blijdschap van hun ziel.

Toch is het niet nodig alleen te blijven staan. Het is ook niet goed voor God. Zoek de gemeenschap met andere kinderen van God die met u als zodanig willen bijeenkomen en vergaderen in de naam van de Heere Jezus, en je zult ervaren, al ben je slechts met twee of drie, dat Christus met ál Zijn zegen in je midden is!

Conclusie: Gezien het bovenstaande mogen we ons afvragen of wij steeds weer de nadruk moeten leggen op verschillen van inzicht inzake ethiek en dogmatiek. Verscheidenheid is juist het mooie aan de Gemeente. Waarom moet iedereen denken en doen zoals wij zelf denken en doen? Gods weg met gelovigen en gemeenten is toch verschillend? Als wij elkaar dingen willen opleggen (notabene aan de hand van statuten en reglementen in plaats van Gods Woord) dan is het gevolg hiervan verdeeldheid en scheuringen. Waarom elkaar niet meer de ruimte geven wat betreft de geloofsleer en het geloofsleven? En vervolgens met elkaar in gesprek blijven onder het gezag van de Bijbel. We moeten elkaar veel meer gaan zien als broeders en zusters, als kinderen van die ene God in Jezus Christus en niet als Baptisten, Gereformeerden enz.

Hoogezand, 16 december 2002

Als extra aanvulling op dit onderwerp volgt een preek over dit onderwerp gehouden op 18 februari 2001.

Efeze 1:22, 23.

Om verschillende redenen wil ik de komende weken met u stilstaan bij de vraag wat de betekenis is van het woord gemeente? In de eerste plaats is dat voor onze eigen beeldvorming belangrijk. Als gemeente hebben we juist besloten om het papieren lidmaatschap af te schaffen. En het antwoord op de vraag wat de gemeente nu eigenlijk is kan ons een bevestiging van die keuze geven.

Een andere reden waarom ik bij de betekenis van het woord “gemeente” wil stilstaan is, omdat we verschillende woorden door elkaar gebruiken. Zo hoor je de woorden gemeente, kerk of sekte wel eens door elkaar gebruiken. Om goed zicht op dit alles te krijgen is het belangrijk om eens wat dieper in te gaan om het woord en begrip gemeente.

De woorden gemeente en gemeenten komen in het Nieuwe Testament 112 maal voor, altijd als vertaling van “ecclesia”. In de Bijbel lezen wij o.a. over “de gemeente Gods” en “de gemeente der eerstgeborenen”. Hiermee wordt gezinspeeld op de Eigenaar van de Gemeente, die immers de Eerstgeborene uit de doden is.

Ook lezen wij over “de gemeente te Antiochië”, “de gemeente in Galatië”, “de gemeente Gods die te Korinthe is”, “de gemeenten in Azië” enz. Deze kwalificaties duiden op de verschillende geografische locaties van de gemeenten Gods. Maar wat is de betekenis van dit woord gemeente? Wat is de Gemeente? Nu wordt dit Bijbelse woord gemeente ook buiten de Bijbelse betekenis gebruikt, maar eigenlijk is dat een verkrachting van de Bijbel.

Dit wetende heb ik besloten de preek iets anders te houden dan we gebruikelijk zijn. Normaal is een preek een verhaal, een uitleg, hier en daar ondersteund met een gedeelte of vers uit de Bijbel. Nu wil ik het andersom doen, namelijk verschillende Bijbelgedeelten en verzen lezen, en daarna een soort van conclusie te geven. Het voordeel is dat we dan heel dicht bij de Bijbel blijven.

En laten we gelijk maar beginnen met **Ef. 1:22** en **23**:

22. *En heeft alle dingen Zijn voeten onderworpen, en heeft Hem der Gemeente gegeven tot een Hoofd boven alle dingen;*
23. *Welke Zijn Lichaam is, [en] de vervulling Desgenen, Die alles in allen vervult.*

En dan **Kol. 1:18**:

“En Hij is het Hoofd des lichaams, [namelijk] der Gemeente, Hij, Die het Begin is, de Eerstgeborenen uit de doden, opdat Hij in allen de eerste zou zijn.”

En dan nog **Kol. 1:24**:

“Die mij nu verblijde in mijn lijden voor u, en vervulle in mijn vlees de overblijfselen van de verdrukkingen van Christus, voor Zijn lichaam, hetwelk is de Gemeente;”

In deze drie Bijbelgedeelten lezen we heel duidelijk dat de gemeente “het Lichaam van Christus” is. En als Lichaam van Christus omvat de Gemeente vanzelfsprekend al zijn leden. En of die leden zich dan Hervormd, Gereformeerd, Luthers, Rooms-Katholiek, Baptist, Pinkster, of wat dan ook noemen, dat maakt niets uit. Als men wedergeboren is maakt men als lid deel uit van het Lichaam van Christus. Hier zien we dus direct al dat het geven van allerlei namen er fundamenteel niets toe doet. Het gaat om geloof.

Nu bevat geen sekte of genootschap alle leden van het Lichaam van Christus en daarom is geen sekte of genootschap de Gemeente Gods. En daarom zouden we als oprechte gelovigen nooit iets “de gemeente” behoren te noemen dan alleen het Lichaam van Christus; dit zijn de geredden, de verlostten, hetzij universeel, of in een bepaalde gegeven plaats.

Wie is de stichter van de Gemeente?

Ons wordt gezegd dat Abraham “... *verwachtte de stad, die fondamenten heeft, welker Kunstenaar en Bouwmeester God is*⁹.” En in het volgende hoofdstuk schrijft de apostel aan de gelovigen, in **Hebr. 12:22-24**:

22. *Maar gij zijt gekomen tot den berg Sion, en de stad des levenden Gods, tot het hemelse Jeruzalem, en de vele duizenden der engelen;*
23. *Tot de algemene vergadering, en (namelijk) de Gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn, en tot God, den Rechter over allen, en de geesten der volmaakte rechtvaardigen;*
24. *En tot den Middelaar des nieuwen testaments, Jezus, en het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt dan Abel.*

In onze tegenwoordige bedeling zijn wij als gelovigen gekomen tot die stad “*welker Kunstenaar en Bouwmeester God is*” en die wordt genoemd “*de Gemeente der eerstgeborenen*”.

Christus, de Zoon Gods, is de Stichter, Bouwer en Maker van de Gemeente.

Ik citeer **Hebr. 3:3, 4:**

3. *Want Deze (Christus Jezus, vs.1) is zoveel meerder heerlijkheid waardig geacht dan Mozes, als degene, die het huis gebouwd heeft, meerder eer heeft, dan het huis.*
4. *Want een ieder huis wordt van iemand gebouwd; maar Die dit alles gebouwd heeft, is God.*

9 Hebr. 11:10.

Hand. 20:28:

“Zo hebt dan acht op uzelf, en op de gehele kudde, over dewelke u de Heilige Geest tot opzieners gesteld heeft, om de Gemeente Gods te weiden, welke Hij verkregen heeft door Zijn eigen bloed.”

Ef. 5:25-27:

25. *Gij mannen, hebt uw eigen vrouwen lief, gelijk ook Christus de Gemeente liefgehad heeft, en Zichzelven voor haar heeft overgegeven;*
26. *Opdat Hij haar heiligen zou, [haar] gereinigd hebbende met het bad des waters door het Woord;*
27. *Opdat Hij haar Zichzelven heerlijk zou voorstellen, een Gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk.*

Matth. 16:18:

“En Ik zeg u ook, dat gij zijt Petrus, en op deze Petra zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen.”

En dit zijn dan maar een paar Schriftplaatsen van de velen die over dit onderwerp spreken, maar deze paar Schriftplaatsen laten heel duidelijk zien dat Christus de Gemeente kocht, stichtte en bouwde. En daaruit volgt dat een door mensen gesticht of gebouwd instituut onmogelijk de gemeente van God kan zijn.

Wanneer werd de Gemeente gesticht?

De laatst gelezen tekst uit Matth. 16:18 ziet op de bouw van de gemeente nog in de toekomst. Maar daarna lezen wij dat de gemeente met het heden te maken heeft.

1 Kor. 3:9:

“Want wij zijn Gods medearbeiders; Gods akkerwerk, Gods bouwwerk zijt gij.”

1 Petr. 2:5:

“Zo wordt gij ook zelve, als levende stenen, gebouwd [tot] een geestelijk huis, [tot] een heilig priesterdom, om geestelijke offeranden op te offeren, die Gode aangenaam zijn door Jezus Christus.”

Voor Zijn lijden en dood zei de Heere Jezus: *“Ik zal Mijn gemeente bouwen”*. Maar na Zijn opstanding zeiden de apostelen: *“Gods gebouw zijt gij”*.

Het is ongetwijfeld juist, dat de voorbereidingen tot de bouw begonnen door de bedieningen van Johannes de Doper en de Heere Jezus. Velen kwamen daardoor tot bekering en vormden bouw materiaal voor de gemeente. Maar de komst van de Heilige Geest was het tijdstip van het begin van de stichting en bouw van de gemeente in de praktijk, zoals blijkt uit de geschiedenis van Hand. 2 en uit bijvoorbeeld de volgende verzen:

1 Kor. 12:6:

“En er is verscheidenheid der werkingen, doch het is dezelfde God, Die alles in allen werkt.”

1 Kor. 12:18:

“Maar nu heeft God de leden gezet, een iegelijk van dezelve in het lichaam, gelijk Hij gewild heeft.”

De Gemeente wordt gedefinieerd als *“de Gemeente... Welke Zijn lichaam is, en de vervulling Desgenen, Die alles in allen vervult”*.

De eigenlijke Gemeente bestond dus niet voor de vervulling van Christus in Zijn opstanding, verhoging en verheerlijking. En sindsdien, sinds die opstanding, verhoging en verheerlijking, wordt *“het gehele lichaam bekwamelijk samengevoegd en samen vastgemaakt”*.

Goed, we hebben vanmorgen gezien dat de opstanding van Christus en de komst van de Heilige Geest de tijd bepaalt van de oprichting van de Gemeente. Daaruit volgt dat elk genootschap of instituut dat later is ontstaan niet de Gemeente Gods is, maar een product van verwarring en dwaling.

Wie is het fundament van de Gemeente?

Laten we eerst twee teksten lezen uit het Oude testament, **Jes. 28:16**:

“Daarom, alzo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik leg een grondsteen in Sion, een beproefden steen, een kostelijken hoeksteen, die wel vast gegrondvest is; wie gelooft, die zal niet haasten.”

Ps. 18:32:

“Want wie is God, behalve de HEERE? En wie is een Rotssteen, dan alleen onze God?”

En dan gaan we naar het Nieuwe Testament, **Ef. 2:20, 21**:

20. *Gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste Hoeksteen;*

21. *Op Welken het gehele gebouw, bekwamelijk samengevoegd zijnde, opwast tot een heiligen tempel in den Heere;*

In de laatste verzen zien wij, dat de apostelen beschouwd worden als fundamentstenen. We vinden hier ook een bevestiging van in **Openb. 21:14**:

“En de muur der stad had twaalf fondamenten, en in dezelve de namen der twaalf apostelen des Lams.”

Maar Christus Zelf is het onderliggende universele fundament. De apostelen, als eersten gekozen en geïnspireerd om ons de Nieuwtestamentische Schriften te geven, waren fundamentstenen. Zij namen een positie in tussen Christus, de Rots, en de rest van het bouwwerk, u en ik. Daarbij is Christus de enige Rots, “... want niemand kan een ander fundament leggen, dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus¹⁰.”

Op één fundament kan slechts één gebouw staan. Christus bouwde Zijn Gemeente op Zichzelf. Alle later gebouwde organisaties buiten Christus als fundament zijn onbijbels en moeten en zullen vergaan. Het is een van de toetstenen die we hebben om bijvoorbeeld een sekte te ontmaskeren. Wie is van een groepering of organisatie het fundament? Is het een mens, of een geestelijke macht of is het Jezus Christus.

Nu begrijpt u misschien ook waarom Paulus een groot probleem had met de Gemeente in Korinthe toen zij groepjes gingen vormen rondom personen. Paulus schrijft dan ook in

1 Kor. 3:4:

“Want als de een zegt: Ik ben van Paulus; en een ander: Ik [ben] van Apollos; zijt gij niet vleselijk?”

En dan reageert hij in **1 Kor. 3:21-23:**

- 21.** *Niemand dan roeme op mensen; want alles is uwe.*
- 22.** *Hetzij Paulus, hetzij Apollos, hetzij Céfas, hetzij de wereld, hetzij leven, hetzij dood, hetzij tegenwoordige, hetzij toekomstige dingen, zij zijn alle uwe.*
- 23.** *Doch gij zijt van Christus, en Christus is Gods.*

Als het waar was geweest dan Paulus het fundament van de gemeente was geweest, dan was er niet eens sprake van de gemeente geweest, maar dan hadden wij deel uitgemaakt van een sekte. Dus als u van een nieuwe groep in Hoogezand hoort, dan is een van de eerste dingen die u moet weten wat of wie het fundament van die groep is. Is het een ander dan Christus, dan zit het al helemaal verkeert. Natuurlijk is deze ene toetsteen nog geen garantie, want er zijn vele groepen die zeggen Christus als fundament te hebben, waarbij het toch twijfelachtig kan zijn of het om de Gemeente gaat.